

ZENA S LABUTÍ

Fortna

ANTOLOGIE POVÍDEK ČESKÝCH
A SLOVENSKÝCH AUTOREK FANTASTIKY

SESTAVILY ZUZANA HLOUŠKOVÁ A FRANTIŠKA VRBENSKÁ

Žena s labutí

antologie povídek českých a slovenských autorek fantastiky

svazek čtvrtý

Eva Hauserová

Zuzana Hartmanová

Sanča Fülle

Emma Surdu

Anna Olejárová

Lenka Hnízdilová

Veronika Salášková

Petra Štarková

Monika Kandriková

Dagmar Lachmanová

Kristýna Sněgoňová

Radmila Tomšů

Jana Plauchová

ŽENA S LABUTÍ

antologie povídek českých a slovenských autorek fantastiky

svazek čtvrtý

© Zuzana Hloušková, Františka Vrbenská (eds.), 2018

Sazba © Jaroslav Svoboda, Jan Hloušek

Obálka © Jana Maffet Šouflová

Ilustrace © Jaroslav Svoboda

Texty © Sanča Fülle, Zuzana Hartmanová, Eva Hauserová, Lenka
Hnízdilová, Monika Kandriková, Dagmar Lachmanová, Anna
Olejárová, Jana Plauchová, Veronika Salášková, Kristýna Sněgoňová,
Emma Surdu, Petra Štarková, Radmila Tomšů, 2018

Předmluva © Martin Králik, 2018

Doslov © Silvie Šustrová, 2018

© Nakladatelství Fortna, z. s., 2018

ISBN 978-80-907070-3-0

Předmluva

Milujem ženskú fantastiku.

Prečo? Je ona taká trochu iná. Naše nežnejšie polovičky, mamy, sestry, kolegyně, priateľky či manželky sa dokážu na svet, príbeh či situáciu pozrieť úplne ináč, svojsky. Vyplýva to samozrejme z iného poradia hodnôt a často odlišných umeleckých kritérií. Nech je žena akokoľvek drsná, v určitých situáciách sa v nej objaví matka, milenka, ochrankyňa. Väčšinou má väčšiu trpezlivosť aj chuť objavovať, všima si pre mužov často nepodstatné detaily, nebojí sa natahovať čas. Preto si myslím, že keby príbehy slečny Marplovej, pôvodného *Frankensteina* či *Lavú ruku tmy* napísali muži, neboli by to zďaleka tak zaujímavé diela.

Americká žánrová fantastika existuje oficiálne okolo sto rokov. Ale iba pred niečo vyše 50-timi rokmi mohla (teraz nedávno zosnulá) Ursula LeGuinová publikovať diela pod svojim menom a vykričať všetkým dovtedajším spisovateľkám science fiction, aké poníženie žien spôsobili tým, že sa schovávali pod mužskými, resp. nejasnými pseudonymami a menami. Odtedy to tam ženy totálne prevalcovali a dnes sú v nomináciách na prestížne ceny, či v rebríčkoch bestsellerov minimálne v rovnakom počte ako ich mužskí kolegovia.

V Čechách a na Slovensku to dlho nebolo ináč. Veľmi dobre si pamätám, ako zvláštne pôsobili poviedky Vilmy Kadleckovej v prvých ročníkoch *Ikarie* medzi menami ako Procházka, Mostecký či Novotný. Ako prekvapene som hľadel na Sašu Pavelkovú, keď som ju videl obkolesenú pätnástimi autormi na mojej prvej sci-fi akcii, revúckom seminári Ceny Gustáva Reussa. Ako ťažko sa mi hľadali poviedky do prvého špecializovaného čísla *Fantázie*, ženskej štvorky – a to až tak, že tri z ôsmych poviedok napísali muži, ich texty však prvky ženskej fantastiky obsahovali.

Ďalšie špecializované ženské číslo som zostavoval v roku 2010, bolo to predposledné číslo fanzinu *Istrozin* (vyšlo ako dvojčíslo 28 – 29 a stále je ľahko stiahnuteľné, podarilo sa nám preň získať jednu z mála poviedok Františky Vrbenskej). Tam už sa poviedky, malby či rozhovory zháňali nepomerne ľahšie a tak je časopis od obálky, cez poviedky, rozhovor až po galériu vytvorený čisto autorkami. V Čechách je za jedno z najlepších diel domácej fantastiky považovaná sága spomínanej Vilmy Kadleckovej, na Slovensku máme dokonca vydavateľstvo vytvorené dámami, z ktorých jedna vyhrala *Cenu Karla Čapka* – Lenona Štiblaríková,

je pri tom od roku 2003 tretia Slovenka, ktorej sa to podarilo, po Alexandre Pavelkovej a Zuske Stožickej.

Táto zmena je pre mňa tiež jedným z dôvodov, prečo väčšinou neobídem vychvaľovanú knihu od autorky fantastiky (a prečo som sa s prvým knihami snažil pomôcť Petre Slováckovej či Zuzane Droppovej). Autorky to mali skrátka v tomto našom žánri oveľa ťažšie a veľa dosiahli.

Vrcholom celého tohto vývoja je pre mňa séria antológií, ktorej najnovšiu časť držíte v ruke. Veľmi ma teší, že som do nej pomohol prispieť týmto úvodom, a aj to, že obsahuje popri českých majsterkách Eve Hauserovej či Sanči Fülle poviedky novších slovenských autoriek, ktorých tvorbu dobre poznám predovšetkým z našich súťaží (Anka Olejárová, Jana Plauchová, Monika Kandriková). Dúfam, že sa vám ich texty budú páčiť aspoň tak, ako poviedky ostatných autoriek v tejto ohromnej knihe.

Tak teda do čítania, priatelia.

Martin Králik

XXXIV

SOUNÁLEŽITOST

Eva Hauserová

Celoživotně osciluje mezi zájmem o přírodu a o psaní. Vystudovala biologii na Přírodovědné fakultě UK, krátce pracovala v oboru genového inženýrství, ale brzy se přesunula do světa redakcí a různých nakladatelství, což se střídalo s obdobími na volné noze, až volná noha zcela převládla. Živila se hlavně překlady z angličtiny, dnes už je to víc permakultura – trvale udržitelný design pozemků i lidských sídel. Žije v Praze s přítelem a se třemi kočkami, což jsou také její totemová zvířata. Sci-fi psala hlavně na sklonku totality v 80. letech, protože ji lákalo vyjadřovat grotesknost toho, co nás tehdy obklopovalo, ve sci-fi kulisách. V roce 1988 získala v Ceně Karla Čapka ocenění Mlok. Vydala sbírku povídek *Hostina mutagenů* (1992), sci-fi novelu *Cvokyně* (1992) a také sbírku povídek s fantastickými motivy *Když se sudičky spletou* (2000). Později se k některým povídkám vrátila a přidala další ve sbírce *U nás v Agonii* (2006). Kromě fantastiky vydala také dvě populární příručky o feminismu (*Na koštěti se dá i lítat* 1995; *Jsi přece ženská, tak...* 1998) a knížku fejetonů *Lapače času* (2000). Příběhy žen a jejich životní peripetie jsou ústředním tématem knížek *Zrání Madly v sedmi krocích aneb Přitažlivost západních mužů* (2000), *Blues zmražené kočky* (2005), *Rybí hry* (2010) nebo *Noc v Mejdlovarně* (2014). Jejím posledním počinem je ekologický rádce *Encyklopedie soběstačnosti* (2016). Povídku *Vlčí tvář* napsala v době, kdy pracovala jako editorka a copywriterka v PR agentuře a potřebovala vyjádřit určitý přetlak...

Vlčí tvář

Eva Hauserová

„Špatně, špatně! Všechno je to úplně špatně!“

Tamara s Romanem byli po tříhodinovém jednání úplně vyčerpaní. Usilovně se snažili šéfovi PRATOMu vysvětlit, jak by si představovali novou kampaň zlepšující image jeho společnosti a postoje veřejnosti k atomové energii, jenže on reagoval jen netrpělivým podupáváním nohou a pocukáváním obočí, kontroloval tříkrát za minutu svůj iPhone, něco do něj vyfukával, ale když se odmlčeli, vždycky vyštěkl: „Poslouchám vás!“, načež začal třeba dávat interkomem instrukce své sekretářce. Ta přes zasklenou stěnu ředitelství PRATOMu, sídlícího v revitalizované budově prasečáku, působila trochu jako exponát v ZOO. Jako ryba otevírající a zavírající tlamku.

Šéf PRATOMu včera vyhodil svoji marketingovou ředitelku, protože byla podle jeho názoru úplně neschopná, a ujal se kampaně sám. Hned si je zavolal na kobereček a teď je pořádně dusil. Tamara se ohléla po svém a Romanově odrazu v prosklené stěně. Oba tu seděli naproti šéfovi trochu příkrčeně a zároveň se k němu snaživě natahovali přes stůl, jak se obhajovali a marně, bez úspěchu se mu snažili vsugerovat, že jejich práce je dobrá, co dobrá, vynikající, je to trefa, bingo, nic lepšího nemůže vůbec dostat.

PRATOM, Pražská atomová, by se měla jmenovat spíš Prasečí atomová, proběhlo Tamaře mimoděk hlavou. Vždyť je to revitalizovaný obrovský chlívěk s bílými klenbami, kamennými koryty! A do toho všude ty skleněné stěny a barevné LED diody... Prosklenou stěnou dobře viděla měsíc v úplňku, který dnes zářil jako pominutý.

Tamara před sebe nenápadně natáhla ruku, aby se mohla letmo mrknout na hodinky. Bylo už deset večer. *No tak, vychutnal sis nás, povzbuzovala šéfa PRATOMu v duchu, tak bys nám konečně mohl sdělit svoji představu!*

„Heleďte se, v zadání bylo, že máte klienta ohromit,“ shrnul svůj názor velký šéf. „Takhle je to všechno špatně. Jasně že od nás stejně všichni berou tu naši elektřinu, ale přitom se atomu boje. Musíme jim prodat tu práci, co pro ně

děláme, a ohromit je, jak jsme dobří. Vy nikoho neohromujete. Neohromujete!“ zopakoval důrazněji a předklonil se v křesle, jako by se chystal k pěstnímu výpadu.

Byl to snědý vazoun s vyholenou lebkou, z rukávů a rozhalenky košile mu lezly černé chlupy. *Nedá se vůbec říct, kolik mu je let, uvažovala Tamara, může to být cokoli od pětadvaceti do šedesáti, ale působí tak nějak nadupaně a dynamicky, bude mu nejspíš kolem čtyřicítky.*

„Základní wording přece předpokládá navození pocitů bezpečí, jistoty...“ namítl chabě Roman.

Šéf se zhluboka nadechl. *Už to snad ukončí, zadoufala v té chvíli Tamara.* Místo toho je oba přešel pohledem a s výrazem, jako když vynáší trumf, prohlásil: „Naše atomovky jsou stejně bezpečný jako přerušovaná soulož s prezervativem a pilulkama dohromady, jasný?“

Když vyšli ven, podlamovaly se pod nimi únavou nohy. Roman mrkl na hodinky, bylo už půl dvanácté večer.

„Já už nemůžu,“ hlesl slabě. „Musím si vzít prášek na spaní a na uklidnění a jít si lehnout, třetí mi hlava... Neboj, přijdu hned kolem sedmý ráno a dorazíme to.“ Nasedl do svého esúvéčka a odhučel do noci.

Tamara vyjela z parkoviště po něm, ale zabočila na hlavní ulici, směrem k agentuře. *Jsem správně nabuzená, nějak to už dorazím, myslela si odhodlaně.* V kancelářích bylo dnes kupodivu liduprázdno, a tak musela při příchodu vypnout alarm.

Posadila se k počítači a zauvažovala, zda si nemá vzít dva aspiriny proti bolení hlavy a zapít je panákem vodky, aby vydržela... Než se stačila rozhodnout nebo se ponořit do náčrtů kampaně PRATOMu, které si vyvolala na monitoru, pocítila po celém těle zvláštní puzení. Volání měsíce.

Tvoje skutečná práce je jinde, znělo jí v hlavě. V tvrdosti tvých svalů a v síle tvých čelistí. Vypni zas počítač a vyjdi ven. Volám tě, volám tě, neváhej, pojď ke mně... Tak ji vyzýval úplněk.

Uvědomila si, že je právě půlnoc. Bylo jí krystalicky jasné, co dělá, vnímala to zostřeně, třebaže to tak úplně nechápala. Viděla se, jak zhasíná světla, zapíná alarm, vychází do studeného, čerstvého nočního vzduchu. Zahleděla se přímo na měsíc. Zavyla.

Jako by tím zvukem – podobný kdysi vyluzovala na jedné skupinové psychoterapii, kam na zkoušku zašla – ze své duše vymývala nekonečný stesk po úplně jiném životě, divokém a spontánním. Plném lásky i nenávisti. A boje. *Vyřídít si to! Vyřídít si to s nepřáteli!*

Spouštěla se na všechny čtyři a už neměla ruce, ale chlupaté tlapy s mohutnými drápy. Cítila, jak se jí celé tělo drátovitě zpevňuje, šlachovatí, hřbet se protahuje do ladné linie, celý trup i končetiny se chvějí touhou po vybití energie. Do nozder jí vnikla směs pronikavých pachů a vůní. Bylo v nich předjarní chvění... a někde v dálece příslib kořisti.

Moc dobře věděla, co dělá, vnímala to svým rozumem a svými mozkovými závitky – změnila se v ohromnou vlčici, je vlkodlačice, a celý ten kancelářský život s nudným posedáváním a krotkým tlacháním jí teď najednou připadá k smíchu.

Zavěťřila a rozběhla se jasnou nocí zpátky k sídlu PRATOMu, vzdálenému několik kilometrů, ale jí to zabere jen pár minut. Městská krajina se kolem ní mihala jako jednotlivá šmouha a ona se řítila za svými oběťmi. Před budovou ředitelství PRATOMu zvolnila, zastavila se a znovu zavěťřila.

Měla štěstí. Šéfa PRATOMu se sekretářkou zastihla ve vstupních dveřích, právě odcházeli. Šéf plácnul blondýnku majetnický po zadku a dívka se zahihňala, ale vypadala k smrti vyčerpaně... Jenomže to teď Tamaru opravdu nezajímalo. Vtáhla do nozder pach jejich živých, teplých, tepajících těl, nasáklých tukem a čerstvou krví.

Nejdřív se vrhla na šéfa. V krku mu zapraskalo, jak do něj začala tesáky. Věděla přesně, jak to udělat, aby celá akce byla blesková. Vytryskla teplá krev, sekretářka ani nestačila vykřiknout, jen se zhrozně nadechnout, a Tamara už drtila tesáky její hrdlo, nořila je do něj a cítila na jazyku horkou tepennou krev.

Když sebou i druhá oběť přestala škubat, s požitkem se pustila do rozsápávání obou těl. Nepřestala, dokud se kousky mrtvol neválely všude kolem a ona neměla nozdry labužnický zahlcené pachem krve a vnitřností.

Temně vrčela, roztahovala vnitřnosti svých obětí po chodníku v nažloutlé záři obloukovek a na pozadí mrtvolného svitu úplňku, nořila čumák do těch syrových, opojně páchnoucích drůbků. Cítila žhavou, živočišnou blaženost. Znovu z plných plic zavyla.

Vždyť mě uslyší! blesko jí hlavou, protože si celou dobu ostře uvědomovala, co dělá. Hned ji ale zaplavila nová vlna radosti. *Trhat, sát, vítězit právem*

silnějšího, divočejšího, dokonalejšího, drtit v zubech ty degenerované, ztučněle ubožáky, vzít jejich osud do svých tesáků a drápů! Co může být přirozenějšího? A lepšího?

Na jazyku cítila železitou chuť krve, dásněmi jí do lebky prostupovalo báječné praskání drcených kostí... Křup! Tohle ale bylo kovové křupnutí! *Fuj*. Vyplivla to. Na chodník dopadly pánské hodinky Cartier s obrubou z drobných diamantů, ulepené krvavým hlenem. Ukazovaly tři čtvrtě na jednu.

Ty hodinky jí něco připomněly. Nebezpečí. Nesmí ji tady zastihnout. Nesmí ji zadržet. Rozběhla se měsíční nocí zpátky. Její opojení zvolna opadávalo, ale ničeho nelitovala. *Jo, udělala jsem něco zakázaného, ale co je mi po tom? Co je to za hloupé zákazy a příkazy, za prázdné slupky slov? Pro mě platí docela jiné zákony...*

Nepřemýšlela nad tím, kam běží, ale za pár okamžiků se ocitla před svým domem. Okraj ztichlého sídliště, přísně stríhaná zeleň omezená kamennými zidkami a štěrkem. Podívala se vzhůru k oknům svého bytu, v nichž se odrážela světlající obloha a blednoucí měsíční kotouč. *Jak se teď dostane dovnitř?*

Nadechla se k novému zavytí, ale místo toho z ní vyšlo jen tiché lidské zasténání. Divoká zvířecí síla ji opouštěla, jako když se vyfukuje balónek. Zvedla se na zadní a prohlédla si své tělo. Sáhla si rukou nejistě na obličej. Bylo to tak: stála tu v neposkvřněném pracovním kostýmku, dokonce s kabelkou, jako by se právě vrátila z pozdní směny v agentuře. Chvilí tu změnu vstřebávala, pak sáhla navyklým pohybem do kabelky pro klíče a odemkla si.

Ráno se cítila čilá a svěží jako snad nikdy předtím. Ani dospat nemohla, vzbudila se už v pět zdravým, hlodajícím hladem: vrhla se k lednici a vyběhla ji, zhltnula své zásoby francouzských sýrů, mangového a limetkového čatní, italské šunky...

No páni, mám hlad jako vlk, napadlo ji a připadalo jí to strašně zábavné. Úplně vynechala silnou kávu, kterou si po ránu vždycky musela dávat, aby byla vůbec schopná fungovat.

Do práce dorazila pěšky. Pořád sršela energií a cítila obrovskou radost ze života, zároveň v ní však hlodaly obavy: *Neodhalí mě někdo? Auto zůstalo do rána stát před agenturou, ale já přitom jdu z domova...*

U recepcce opravdu panoval rozruch, její kolegové tu stáli v hloučku a překřikovali se navzájem. Roman si jí všiml a odtrhl se od ostatních. Pokročil směrem k ní, ústa pootevřená k otázce.

Ředitel agentury Lukáš ho ale předešel. Vrhł se k Tamaře a začal ji vehementně poplácávat po zádech: „Super, Tamarko! Blahopřeju ti! Konečně máš toho kretěna z krku, to se teda fakt povedlo!“

Tamaře na chvíličku zatrnulo. Ví snad Lukáš, co provedla? A veřejně ji tady za to chválí? Má říct něco jako *To jsem mu pěkně prokousla hrdlo, co?*

Asi se tvářila dost zaskočeně.

„Počkej, ona to ještě neví,“ řekl Roman a začal jí vykládat, co se v noci stalo. „Najdi si to na internetu! Je to bomba! Toho děsného CEO PRATOMu něco rozsápalo jen chvíli po tom, co jsme odešli! Měli jsme obrovskou kliku! Vlastně teď teprve máme obrovskou kliku, protože PRATOM přejde na nějaký provizorium. Volal jsem tam, jako že vyjadřuju soustrast. Cha! Budem mít poměrně volnou ruku a peníze nám poběžej dál. Nic lepšího jsme si ani nemohli přát!“ zubil se na celé kolo.

„Cože? Musím se na to mrknout,“ dokázala ze sebe vypravit Tamara.

Co nejrychleji se usadila ke svému počítači. Za hradbou monitoru si vydechne a rozmyslí si, co dělat a říkat, aby to působilo přirozeně. Už zase cítila to báječné, triumfální sebeuspokojení. *Jo! Povedlo se!*

Okamžitě se proklíkala na senzační novinku o dvou obětech neznámé obrovské šelmy, včetně videa zachycujícího scénu útoku, rozházené krvavé cáry, nerozpoznatelné části lidských těl, oddělenou chlupatou nohu ještě nazutou ve vyleštěné polobotce... *Jo, jo!* Celým tělem jí projelo slastné zachvění.

Spolupráce s PRATOMem teď opravdu probíhala v ideálním poklidu, Tamara a Roman jednali s provizorně dosazeným mladým marketingovým manažerem, který jim prostě jen posílal e-maily s úplně věcnými připomínkami typu *Prosím změnit tuhle formulaci a místo doufáme tam dát věříme, nebo Prosím připomenout, že i ve Slunci probíhají termonukleární reakce.*

Úplný balzám na duši, říkala si Tamara. Jenže z příštího úplňku měla obavy. *Dokážu se ovládnout, aby si ten drogově omamný zážitek nezopakovala? Postihne mě to zase?*

Snažila se racionálně uvažovat. *Byla to jen shoda okolností, že jsem za úplňku ponocovala a přitom byla tak namíchnutá na toho sekýrujícího zmetka?*

Rozhodla se udělat experiment. Metodicky si všechno uchystala tak, aby tři nejnebezpečnější noci kolem úplňku prospala. Schůzky s klienty, kteří by ji byli schopni dusit dlouho do večera, přesunula na jiné termíny. Den před úplňkem se vmluvila na mučivý záchvat migrény, odešla z agentury už odpoledne a nacpala se prášky na spaní.

Dva následující dny postupovala stejně. Ke své úlevě zjistila, že to funguje. Když se po třetí zpráskované noci vracela ráno do práce, v hlavě jí hučelo a byla celá malátná. K tomu cítila skoro lítost, že o vlkodlačí zážitek přišla. *Kdoví, napadlo ji omámeně, jestli jsem tu schopnost neztratila natrvalo. Není to vlastně škoda?*

Jenomže v agentuře bylo zase všechno vzhůru nohama.

„Zase to řádilo!“ oznamovala jí recepční, oči navrch hlavy. „Hned dva případy, a zase naši klienti!“

Lukáš pobíhal po kancelářích a vykřikoval: „Prosím vás, nevíte o tom někdo něco? Z tohohle už budeme mít průsvih! Jak je možný, že to jsou zase naši klienti? No vysvětlíte mi to někdo laskavě?“

Svolal kvůli tomu u sebe zvláštní poradu, jenomže všichni nechápavě, bezmocně kroutili hlavami. Nejvíc Tamara a dva její kolegové, jejichž klienty roztrhala velká šelma tentokrát, Tomáš a Karolína.

Tamara si je po očku prohlížela. *Jasně, potvrdzovala si, oba pracovali – tak jako před měsícem já – se zatátými zuby až do noci. A teď mají ten nezaměnitelný výraz kocoura, který právě vypil smetanu a ještě sežral kanára.*

Tomášův klient byl výrobce aut, z jejichž výfuků údajně vychází vzduch čistší, než tam pronikl, jak tvrdil. *Čistější a svěžejší než váš dech!* vymyslel si sám klient klejm, nad kterým se Tomáš zoufalstvím chytil za hlavu. Dnes byl ale jeho typicky zdrchaný, nervózní výraz pryč, Tomáš přímo zářil. Taky on po Tamaře nenápadně pokukoval, jako by se jí na něco chtěl zeptat...

Druhý zadávaný klient patřil Karolíně, afektované anorektičce, se kterou se Tamara zrovna moc nemusela. Karolína i teď říkala přesně ty věci, které se od ní čekaly: *Ano, je to potenciální hrozba, všichni teď musíme držet pohromadě a být v pravém smyslu jeden tým, ano, i ona osobně se všemožně vynasnaží...* A krčila úzkými ramínky. Tamaře to bylo však jasné. Vždyť kolegyně působila nápadně růžovoučce, tak odpočatě a šťastně!

Jelikož k útokům docházelo těsně po schůzce s lidmi z agentury, dala si policie rychle dvě a dvě dohromady. Všechny členy týmu čekaly policejní výslechy

a nekonečné vyptávání, zda oni sami nebo někdo z jejich okolí nechová nějaké nepovolené velké šelmy, jako třeba tygry, pumy, pantery a lvy. Vyšetřovatelé nicméně nemohli nikoho zadržet, chyběla jim jakákoli stopa.

V agentuře se vědělo, že okolí teď sledují kamery a policejní hlídky v civilu. Všichni začali být opatrnější na to, co říkají do telefonů nebo píšou do e-mailů – i kdyby šlo jen o výsledky nějakého předem rozhodnutého tendru o lukrativní zakázku nebo o pár jointů. Agentura byla rázem čistounká jako plastový růžový domeček pro barbíny.

Jenomže další úplněk se blížil a Tamara se odhodlala navrhnout Tomášovi, zda by se s ní po práci nešel projít. Okamžitě pochopil, co mají společného, a souhlasil. Rázovali bok po boku studenými ulicemi a trousili tiché útržky hovoru, ze kterých by náhodný posluchač nic nepoznal.

„Víš, já mám rodinu, tak už podruhé fakt nechci...“ prohodil Tomáš.

„Stačí jít včas domů... vzít si prášek na spaní... a je to v pohodě,“ radila mu Tamara. „Ty ale... ale je to bezvadný, co?“

„To teda jo. Je to adrenalin. Člověk je z toho úžasně háj. Fakticky, lepší než koks!“

Tamara se musela zasmát. Tomáš byl strašně hodný kluk, ten typ nadšeného tatínka, co do omrzení vykládá, jak bylo úžasné asistovat u porodu. Ani ve snu to nebyl typ vlkodlaka.

„Myslela jsem, že jsem v tom sama, ale teď... Nemyslíš, že to vypadá, jako by to byl nějaký nakažlivý virus?“ sondovala Tamara.

„Může bejt... Ale co s tím? Tohle přece nikomu nemůžu vykládat...“

„Co když budu muset?“

Tomáš varovně sykl. „Chápeš, že... za to by člověk šel sedět, a natvrdo?“ Zastavil se a důrazně jí pohlédl do očí. „Prosím tě, nedělej nic. Nebo fakt nevím...“

Nebo fakt nevím, jestli bych při dalším úplňku nevlít na tebe, přeložila si to Tamara. Nebo fakt nevím, jestli bych tě neudal jako úplně první vražedkyni z nás všech.

Vy kročila dál a v chůzi jako mimochodem utrousila: „Dobrý, dobrý. Uvidíme, co další úplněk.“

Nadcházející úplněk proběhl pro Tamaru stejně jako ten předchozí, ohlásila velký záchvat migrény a zřetověla se prášky. Tomáš si vzal pár dní dovolené, údajně z rodinných důvodů.

Jenomže už po druhé zpráskované noci Tamara ráno v práci zjistila, že se vlkodlačí infekce šíří dál.

Tentokrát to odnesl klient, kterého měl na starosti samotný ředitel agentury Lukáš, protože to byl obzvlášť těžký případ. Šlo o majitele kliniky plastické chirurgie a zároveň proslulého chirurga, který trval na klejmu *Jsme mocnější než sám Stvořitel*, což Lukášovi z nějakého nejasného důvodu vadilo.

Tamara se vrhla na internetové zpravodajství, kde s gustem rozebírali, že chirurg po sobě zanechal velkou domácnost se čtyřmi plačícími thajskými konkubínami a hejnem dětí. A že policie tentokrát má rozmazaný videozáznam obrovského vlka, který o půlnoci vybíhá z budovy, v níž agentura s několika dalšími firmami sídlila.

V té chvíli v ní pracoval jediný člověk – samotný Lukáš. Lukáše si kriminálka podala opravdu důkladně, výsledky trvaly dva dny, po které se v agentuře vůbec neukázal, ani nezvedal telefon a nereagoval na esemesky.

Pátrání se teď zúžilo na chov velkých psovitých šelem: snad kříženců vlků s malamuty, vlkodavy, dogami... Nad videozáznamem dumalo několik předních kynologů, kteří byli přizváni ke konzultaci. *Mimořádně velký vlk*, shodli se.

Když se Lukáš konečně znovu objevil v agentuře, okamžitě svolal krizovou poradou. Ještě než se všichni sesedli kolem bleděžlutého kulatého stolu, Karolína se stačila ostatním pochlubit, že kromě Lukášova chirurga přinesl tenhle úplněk ještě jednu oběť, a poprvé nešlo o klienta agentury: byl to Karolínin exmanžel.

Vykřikovala to s radostí přímo triumfální a Tamaře přitom zatrnulo: *znamenal to, že tahle hubeňoučká afektovaná třicátnice si jako jediná ze všech vlkodlačí zážitek zopakovala. Chce snad záměrně vraždit ve vlčí podobě dál? Propadla tomu jako droze?* Věděla, že to pokušení je opravdu silné a člověka by mohlo nenávratně strhnout. *Je to jako se závislostí na alkoholu nebo na heroinu*, uvažovala.

Porada proběhla opravdu netypicky. Lukáš jako by se ostatním členům týmu snažil naléhavě cosi sdělit, ale volil k tomu převážně pantomimu. Všichni po chvíli zmlkli, nechali štouravých poznámek a nervózního vtipkování, vyměnili si významné pohledy a soustředili se na šéfovy zuřivé grimasy a gesta.

Pochopili, co jim chce naznačit. Snaží se jim dát najevo, že tady a teď se nic řešit nebude a že by měli mluvit co nejmíň.

„Abychom odhalili, co se to tu děje – pokud se tu něco děje,“ řekl Lukáš nahlas a významně zakašlal, jako že to ve skutečnosti myslí úplně jinak, „navrhuji okamžitý dvoudenní výjezd na teambuilding.“

Tamaru napadlo, že tohle mohl klidně slíbit i policii: že na výjezdu všichni podle různých nenápadných stop snáže odhalí viníka. Ve skutečnosti se ale chtěl někde mimo policejní odposlech poradit o vlkodlačí nákaze. Jasně viděla, že Lukáš nemá ze svého roztrhaného klienta zdaleka tak čistou radost, jakou měla ona nebo Tomáš. Byl skoro bez sebe strachy, že se mu sesype celý jeho život. A nejen jemu. Mohlo by to smést celou agenturu, kterou tak pracně vybudoval.

„Účast je pro všechny povinná, omlouvá pouze smrt,“ prohlásil a zavrtil významný pohled do Tamary, Tomáše a Karolíny. Tu hypnotizoval ještě o vteřinu déle než ostatní.

Pak přešel k praktickým pokynům. *Zítřka ráno v devět všichni vyrazí do adrenalinového centra Thrill & Grill, které se nachází šedesát kilometrů za městem, sportovní oblečení s sebou, návrat druhý den navečer.*

Tamara se zdálo, jako by se Karolína – kterou vnímala jen periferně na okraji svého zorného pole, protože se na ni snažila necivět – usklíbala a otráveně obrátila oči v sloup.

Jakmile v sobotu dorazili na místo, do nově zrekonstruované bývalé podnikové chaty, ležící stranou civilizace za clonou jehličnatého lesa, hned se převlékli do tepláků a vyrazili na adrenalinovou lanovou dráhu, zbudovanou vysoko ve větvích.

Byla to sice trochu nepohodlná porada, jak tady balancovali na kývajících se a prohýbajících se navlhých lanech, obklopeni temně šumícími korunami stromů, ale netrvala dlouho. Čtyři členové týmu, zasažení vlkodlačí infekcí, o všem stručně informovali zbylých jedenáct nezasažených. *Tedy nezasažených... Možná že už infikovaní jsou a záleží jen na okolnostech, kdy se to projeví.*

Počkali pár minut, než se z toho právě zasvěcení kolegové trochu vzpamatovali. Většina zůstala civět s otevřenou pusou, svírali lana křečovitěji než předtím a vyměňovali si tázavé pohledy, zda snad nejde o nějaký kanadský žertík.

Postupně jim ale docházelo, že ty rozsápané oběti jsou až příliš skutečné. A všechno ostatní se skládalo dohromady jako mozaika.

Mezitím o kousek popolezli, aby nebyli tak nápadní. Bylo docela pravděpodobné, že je někdo neustále pozoruje i tady. Kolegové ohromení zjevenou pravdou se pohybovali trochu prkenně, Roman dokonce jednou úplně uklouzl, zůstal viset na jisticím lanku a musel se pracně vydrápat nahoru.

Když se trochu zklidnili a znovu soustředili, Tamara jim popsala, jak se s Tomášem uchránili opakování celé té věci.

„Týýjo, to je mi teda líto, taky bych si to rád jednou v životě vyzkoušel...“ pípl Roman, ale rychle zmlkl.

„Tak, a teď mi slibte, že při úplňku budete preventivně dodržovat to, co dělají Tamara s Tomášem,“ vyzval všechny Lukáš. „Přizpůsobíme tomu i pracovní dobu v agentuře. Řekneme, že ji zkracujeme vzhledem k ekonomické krizi. Kolem úplňku budeme mít vždycky totální útlum. Jasný?“

Všichni přikyvovali, že tedy slibují, rozechvělí a trochu vykulení. Jen Karolína se tvářila vyloženě nesouhlasně.

„Má někdo nějaký připomínky?“ zeptal se Lukáš.

„Jo, já,“ přihlásila se Karolína a ležérně se zhoupla na laně.

Je tady jako doma, klidně by mohla celý život číhat ve větvích stromů, napadlo Tamaru.

„Já to mám úplně naopak,“ přiznala se anorektická kolegyně. „Pro mě to znamená zvýšení kvality života. Beru to tak, že jsem konečně dosáhla optimální hladiny wellnessu.“ Hodila okem po ostatních. „Rozumějte. Vesmír nám sděluje, že jsme vyvolení. Jsme lepší a silnější bytosti než ostatní obyčejní lidi. Proto máme moc nad jejich životama a je to tak správný. Já to tedy potlačovat nebudu, to říkám na férovku. Jde někdo do toho se mnou?“ rozhlédla se vyzývavě po ostatních, ale ti rozpačitě odvrátili pohledy. „A jestli se vám to nelíbí a jste na to moc zbabělý, tak si jen na mě něco zkuste!“ odhalila zuby ve studeném úsměvu.

Měla na sobě zlatě lesklou teplákovou soupravu a černou čelenku a Tamaře připadala pořád víc jako šelma. Bylo jí jasné, že Karolínu ta infekce – pokud je to infekce – zasáhla podstatně hlouběji než ostatní. Podrobila si její lidský mozek. Z Karolíny se stal nebezpečný tvor.

Ale copak ji můžeme udat a neudat zároveň sebe? přemítala Tamara. Šlehla tázavým pohledem po Lukášovi, který visel v lanoví trochu neohrabaně a v omšelých teplákách připomínal medvěda. Lukáš na ni významně mrkl a na zlomek vteřiny náznakem vycenil zuby. Tamara pochopila.

„V pořádku, krizová porada skončena, dál pokračuje běžný program podle plánu,“ oznámil všem Lukáš.

Karolína se zdržela v několikametrové výšce na úrovni korun stromů mnohem déle než ostatní, temný a tichý stín, skoro nerozpoznatelný mezi kmeny borovic. Jako by se ještě chvíli oddávala osamělé meditaci.

Jasně, napadalo Tamaru, vychutnává si, jak je výjimečná a nadřazená nám všem ostatním.

Nadešel další úplněk a agentura už v časném odpoledni ztichla. Tamara ale věděla, co musí udělat. Tentokrát žádné prášky na spaní, naopak, o půlnoci musí být venku, stejně jako bude slídit v ulicích města Lukáš.

Budou se pohybovat poblíž agentury a také v blízkosti Karolínina domova, ale musí být lživí, nenápadní, nerozeznatelní od stínů vrhaných měsícem – a především rychle jako blesk. Žádné vychutnávání krve a masa oběti, žádné slastné rochnění se v cérech těla oběti. Jen rychle vykonat rozsudek a rozplynout se v slavnostním, chrámovém klidu této noci. Jen přinést měsíci oběť, o kterou si říká.

Tamara nezamířila domů, tam by ji policie zaregistrovala. Seděla u kávy v baru na vzdáleném konci své čtvrti a v půl dvanácté, když personál začal utírat stoly a dávat najevo, že se pomalu zavírá, vyšla ven do noci.

Oteplilo se a bylo už docela příjemně. Zamířila na rušnější hlavní třídu, kde snadno splynula s tu a tam se trousícími chodci, a teprve několik minut před dvanáctou zabočila do tiché postranní uličky.

Na okraji malého parčíku s jediným stromem, silně ozářeným měsícem, takže vypadal spíš jako grafika, to pocítila. Volání měsíce. *Dej se do práce, vítám tě, zbloudilá duše, která jsi nakonec poslechla mého hlasu, hlasu krve, hlasu lovu, hlasu síly a vítězství*, znělo jí v hlavě. *Volám tě a vítám, naber sílu a dej se do práce...*

Zaplavila ji zas ta dobře známá, opojná, zdivočelá radost. Zadívala se přímo do měsíčního kotouče a dlouze zavyla. Jako by zdravila starého důvěrníka a učitele. Spustila se na všechny čtyři a s požítkem si vychutnala návrat do svého polozapomenutého, šlachovitého, ocelově pevného zvířecího těla.

Protáhla se, vědoma si své síly. Zase to krystalicky jasné vědomí, vědomí poslání a cíle. *A teď si to vyřídít. Vyřídít si to s nepřítelkyní. Staré, několikaleté účty. S tou čízou. Co mě bodala a kousala a zaháněla do chlívečku nás neohrabaných,*

málo elegantních, málo vybraných bytostí. Co mi vždycky dávala najevo, jak má nade mnou navrch. Teď mám navrch já!

Zavětrila. Do nozder jí vnikl náznak Karolínina parfému. Vyrasila proti větru, tam, odkud se k ní nesla vůně kořisti. Držela se ve stínech těsně u stěn domů, instinktivně se pohybovala plíživě jako zkušený predátor, který umí obelstít svoji kořist i pronásledovatele.

Letěla dolů do údolí a zase nahoru na druhou stranu, tam, kde teď určitě číhala Karolína. Tamara to najednou věděla s naprostou jistotou: *Karolína si mě vyhlédla za další obětí! Nepřítelkyně mi prostě vypověděla válku!*

Ve stínech mezi parkujícími auty naproti přes ulici postřehla stín dalšího velkého zvířete, tichého jako duch. Hned věděla, že je to Lukáš. Byl o něco větší než ona, s mohutnější hlavou a hrudníkem.

Společně doběhli na konec ulice a tady Karolínu uviděli – u bíle natřeného dřevěného plotu, na křižovatce zalité měsíčním světlem. Její štíhlounké, křehké tělo silně vibrovalo, z úst jí vycházely téměř erotické steny.

S heknutím se spustila na přední tlapy, nos se jí protahoval v ostrý čumák dravce, obrysy oblečení, kalhotového kostýmu a světlého pláště, se rozostřovaly, rozplývaly a tělo pokrýval hustý stříbřitý kožich.

Odhadli, že tahle vlčice je o poznání křehčí než oni dva. Jenomže působila houževnatě a mrštně. Čekal je urputný boj. Navíc nebyl Karolínin vlčí pach vůbec tak lákavý jako šťavnatá, lahodná vůně lidské kořisti. *Je to moje povinnost, mám moc nad jejím životem a rozsudek byl vynesen, připomněla si. Nemám na výběr – jinak zvítězí ona.*

Oba se na Karolínu společně vrhli. Štíhlé vlčici chvilku trvalo, než zareagovala. Byla ještě trochu rozechvělá a dezorientovaná, jako motýl, když čerstvě vyleze z kukly. Využili toho a pověsili se na ni. Věděli, že nesmí uvolnit vražedné sevření svých tesáků.

Karolína se začala silně, křečovitě zmítat a málem se jim vysmekla, ale tím v Tamaře vyvolala zarputilý, zuřivý vztek. *Zabít ji, zardousit nepřítelkyni, dřív než ona zadává mě!* Cítila v zubech a na jazyku její chlupy, bylo to nepříjemné, připadala si jako kanibal, věděla však, že nemá jinou volbu.

Chtěla Karolíně smrtelným stiskem sevřít hrdlo, ale přes silný kožich to moc nešlo. Cítila, jak Lukáš kořisti zároveň bolestivě rve kusy masa a kůže z plecí, boků, břicha. *Trhat, sápat, vítězit právem silnějšího, divočejšího, zničit soupeře, vykonat nad ním spravedlivý trest. Co může být přirozenějšího? A lepšího?*

Tamara stiskla čelisti silněji, ještě silněji, zabořila tesáky vši silou tam, kde tušila krční tepny oběti, až se jí před očima rudě zatmělo, ale pořad to nestačilo. Cítila, že Lukáš jejich společnou kořist pevně drží, přitiskl ji svým těžkým tělem k zemi, a tak přeskočila na druhou stranu Karolínina těla, aniž ji pustila, a instinktivně jí trhla hlavou dozadu. Karolína rázem ochabla a Tamara pochopila, že jí zlomila vaz.

Do nozder jí vnikl překvapivě lidský, lahodný a opojný pach krve a vnitřností. A zároveň jí myslí pronikl jako výboj elektrického proudu Karolínin slábnoucí výkřik. Bylo v něm žhavé zděšení, ale i vlna šírající lásky a lítosti: *Jak jste mi to mohli udělat? Vždyť jsem vás milovala. Milovala jsem naši vlčí tvář. Společně jsme mohli být nejsilnější. Vyvolení!*

Tamara uvolnila křečovitě sevření svých čelistí a podívala se dolů na zem na svou zkrvavenou oběť. Karolína měla svoji lidskou podobu, světlý plášť s cákanci tmavé krve, hlavu zvrácenou v nepřírozeném úhlu, a třeštila na ně zaskočeně oči. Jednou rukou jako by se chtěla chytit podezdívky dřevěného plátku.

Na konci ulice se ozvala siréna policejního vozu.

Tamara s Lukášem zmizeli do tmy. Tryskem se rozběhli každý jiným směrem.

Pak už měli v agentuře klid. Policie totiž byla svědkem toho, že opravdu vraždí velcí vlci nebo psi, té noci je sice nedokázala chytit, ale měla krvavé otisky jejich tlap a pustila se do plošné evidence a čipování všech psů velkých plemen ve městě. Zároveň pročešávala všechny lesoparky v okolí.

A pak nastal zase úplněk, už pátý od chvíle, kdy se Tamara poprvé proměnila. I tentokrát ho prožila v umělém útluhu, tak, jak se k tomu hodlala odsoudit až do konce života. Snad už to všechno přestane, doufala... A opravdu, v agentuře všechno běželo hladce, tím byl sehranější než kdy předtím, jako by na sebe nikdo ze zúčastněných nechtěl upozorňovat a přivolávat další podivné rozmarny osudu.

Tamara se s úlevou posadila ke svému počítači. Na zprávy dne se chtěla mrknout jen letmo. Jenže na ně zůstala vytržena zírat a nemohla se vzpamatovat z toho, co vidí. Epidemie zvířecích přepadení se totiž během posledního úplňku neobyčejně rozšířila. Vražd byly desítky, zohavená těla se objevovala na ulicích, v parcích i uvnitř domů. Nejčastějšími oběťmi se stávali manažeři, ale i vysoce postavení úředníci, firemní specialisté, mediální pracovníci...

Prostě lidi, na který někdo může snadno dostat pífku, zašeptala Tamara mimoděk. Musí to být virus, a je zatraceně nakažlivej.

„Nejhrůznější je,“ psali ve zprávách dál, „že kromě přepadení nesoucích znaky velkých šelem se nyní objevují i vraždy mnohem sadističtější, kdy oběť evidentně mnohem déle trpí. Viníkem jsou zřejmě divoká prasata, neboť oběti mají břicha rozpáraná kly a mají charakteristickým způsobem ohlodané periferie těl, uši, nosy, prsty...“

Virus zmutoval, pomyslela si Tamara. A zachvěla se po celém těle.

XXXVI

ZAPOMNĚNÍ

Zuzana Hartmanová

Narodila se v roce 1990 ve slavné kolínské rovině, o níž pojednává lidová píseň, a jak to vypadá, pravděpodobně tam zapustila kořeny natrvalo. Už od útlého věku ví, že kniha je nejlepší přítel člověka, a tento vztah se pilně snaží utužovat. Pracuje jako knihovnice v oddělení digitalizace Městské knihovny v Praze a v mezičase odbíhá k recenzování. Čte převážně fantastiku, ale nepohrdne ani jinými žánry. V psaní si hraje s různými fantasy škatulkami a v poslední době koketuje například s arcanepunkem. Do svých textů s oblibou zákeřně schovává drobná vodítka pro ty, kteří si rádi vytvářejí různé teorie a spekulují dopředu o tom, jak se bude příběh dál vyvíjet. V roce 2017 debutovala se svým dobrodružným povídkovým románem *Noční labuť* (Gorgona Books), na který v letošním roce naváže druhým – a závěrečným – svazkem, do něhož nečekaně přidala i trochu romantiky. Více o autorce můžete najít na jejích stránkách www.hartmanovazuzana.cz nebo facebookovém profilu. S hrdinkou *Noční labutě* – Nixariem ze Zarthu – se můžete setkat i ve zdejší povídce *Kruhy na hladině*, která v časové posloupnosti předchází úvodnímu příběhu první knihy. Tak jako i v dalších autorčiných textech, i zde můžete nakonec zjistit, že povídka byla o něčem jiném, než se na první pohled mohlo zdát...

Kruhy na hladině

Zuzana Hartmanová

DUNVEN, MOWAK

ČTVRTÁ LUNA ROKU 481 DRUHÉHO VĚKU

Seděla jsem u skomírajícího ohně, nad nímž se ještě před chvilí peklo maso. Toghar vedle mě pečlivě čistil jednu z kostí, co po našem obědě zbyly. Viděla jsem ho to dělat už tolikrát, že mě to nepřekvapovalo – na rozdíl od našich sousedů, kteří mého společníka pozorovali se značně znepokojenými výrazy. Každý nejspíš slyšel o tom, jak se minotauri zdobí kostmi padlých nepřátel...

Když za doprovodu nechutného, srkavého zvuku Toghar vysál zbylý morek, všichni zvědavci, kteří si ho do té doby pokradmu prohlíželi, se urychleně vrátili ke svým záležitostem. Podívala jsem se na něj s pozvednutým obočím.

Odpověděl mi ledabylým pokrčením ramen a potměšilým úšklebkem.

Natáhla jsem se do trávy a se zavřenýma očima si vychutnávala příjemné teplo pomalu sílicího jarního slunce. V duchu jsem mezitím splétala jemnou síť iluze a opravovala drobné trhlinky, které se v ní za poslední dny nahromadily. Být čarodějem je jedna věc. Být černokněžníkem je něco úplně jiného. Proto ve vlastním zájmu raději schovávám veškeré známky své příslušnosti – ať už jde o magii vybělený pramen v jinak černých vlasech, který prozrazuje, že se mnou není všechno úplně v pořádku, nebo znamení vykreslené na levé lici, jímž si mě bohyně smrti označila za svou služebnici. S bledostí a bezkrevnými rty toho bohužel moc nesvedu, stejně jako s nepříliš ženskou postavou.

Jakmile totiž někdo zjistí, že patřím mezi nekromanty – a to je navíc jen polovina pravdy – jakýkoliv náznak vřelosti je ihned pryč. V lepším případě mě zahrnou nadávkami a vyhodí z města. V horším mě nahlásí nejbližším bratřím Řádu, kteří si umanuli, že očistí svět od nepřírozené špíny v podobě černokněžníků. Jejich snažení je vskutku chvályhodné, kdyby to neznamenal, že se mě čas od času snaží zabít. K jejich – a občas i k mé vlastní – smůle je ale

můj odchod z tohoto světa víceméně nemožný. Zabit někoho, kdo je z větší části už stejně mrtvý, dá totiž dost práce a jednoho to rychle unaví.

Doléhalo ke mně pleskání pláten stanového městečka, které před pár dny vzniklo za hradbami Dunvenu, a pomalu mě ukolébávalo ke spánku. Nespočet dalších skupinek na stráni kolem nás také jen líně polehával na trávě nebo se polohlasně bavil. Nezbyvalo nám než čekat, až skončí trhy a obchodníci se rozhodnou, zda potřebují ozbrojený doprovod na zpáteční cestě. Někteří měli práci jistou – dostali rovnou zapláceno nejen za ostrahu karavan cestou do Dunvenu, ale i zpět.

Padl na mě stín.

„Hej, rohatče,“ ozval se nad námi hluboký hlas, „kolik bereš?“

Aniž bych otevřela oči, přeložila jsem Togharovi, na co se muž ptal. Bylo to zbytečné, Toghar sice neuměl moc dobře mluvit obecnou řečí – mezi námi, to ani nově přichozí – ale téhle větě určitě rozuměl.

Togh odpověděl a já to přetlumočila dál: „To záleží na tom, jak daleko musíme jít a kudy.“

Konečně jsem se na muže podívala. Podle hlasu jsem čekala nějakého zavalitého hromotluka, samá jízva, kterého už od pohledu odhadujete jako ten typ, co nedostatek inteligence nahrazuje množstvím svalů. Jenže před námi stál mladík v dobře padnoucím vyšíváném kabátci a s rukama založenýma na hrudi si mě měřil. Za ním stáli dva jeho společníci – vypadali na osobní stráž.

Nakonec odpověděl: „Sedmnáct dní cesty mimo říšskou silnici. Přes Vrchovinu do Radasu.“

„Kolik vozů?“

„Tucet.“

Togh se tvářil, že přemýšlí, a pak řekl částku.

Mladý obchodník nevěřícně vykulil oči a pak sprostě zanedával v radaštině. K jeho smůle jsem mu rozuměla.

„Ten neuctivý tón si vyprošuji,“ pronesla jsem klidně jeho mateřštinou.

„A ne, *nežertujeme*. Vidíte snad někde kolem dalšího minotaura?“

Nakonec se ukázalo, že má dost rozumu, a na naši nabídku kývnul.

„Dobrá, pět zlatých a strava po cestě je přijatelná cena.“

„To ale byla řeč pouze o službách mého společníka,“ nadnesla jsem medově.

Obchodník mě sjel pohledem a zastavil se na meči, který ležel vedle mě. Nepatřil zrovna k výstavním kouskům, stejně jako já nepatřila ke zdatným šermířům, ale většinou dokázal udělat aspoň nějaký dojem. Ne v tomhle případě.

Mladík se pohrdlivě ušklíbl. „Dostaneš stravu po cestě za to, že budeš překládat. Jestli chceš víc peněz, nabídni... jiné služby a já o tom pouvažuju.“

Znechuceně jsem protočila oči. *Bohové, a to vypadal docela chytře.* Ale zjevně jsem ho přecenila, když dokázal vypustit z pusy tak ubohé klišé, a to i navzdory mé nepřilí ženské postavě a bledosti.

Usmála jsem se na něj: „Věř mi, pane, až na to přijde, ještě mi rád zaplatíš.“

Když obchodník odešel, Togh směrem ke mně zamručel: „Bylo to nezbytné?“

Sice nerozuměl všemu, ale znal mě už natolik dobře, aby pochopil, že jsem k našemu chleboďárci nebyla nejslušnější. Nejspíš o tom hodně napověděl i jeho výraz.

„Přece se nenechám urážet. Navíc, ty tak máš co říkat,“ podotkla jsem. „Provokuješ všechny kolem už druhý den.“

„Jenže oni nám neplatí.“

Dobrá připomínka.

„Mně taky nejspíš nezaplatí. Víš vůbec, za co mi nabízel peníze?“

Togharův výraz svědčil o tom, že to moc dobře chápe, přesto reagoval jen povytaženým obočím. Jistě, mladý obchodník nebyl první ani poslední, kdo něco takového zkoušel. A existovaly časy, kdy bych jeho nabídku za patřičnou cenu přijala. Ale teď už mám nějakou hrdost.

„Není mou povinností nechat si líbit nechutné návrhy jako v nějakých laciných příbězích,“ pokračovala jsem dál.

Togh naklonil nechápavě hlavu na stranu. „Laciných příbězích?“ zeptal se.

Nadechla jsem se, abych mu to vysvětlila, ale pak mi došlo, že na to má znalost minotauriho jazyka nestačí.

„Víš co, nech to plavat.“

„Plavat? Copak tu je nějaká voda?“

Až v tu chvíli jsem si uvědomila, že si ze mě prachsprostě utahuje.

Když jsme se druhý den brzy ráno dostavili ke skupině pestrých stanů, napadlo mě, že tohle možná nebude tak lehká zakázka jako ty předešlé. Podle všeho totiž náš momentální pán zaplatil polovině nájemných tlup, které lelkovaly před městskými hradbami. To vybízelo k naprosto zřejmé otázce: *Co, pro všechny bohy, ten blázen hodlá převážet?*

„Toghu, tohle smrdí.“

„Souhlasím. Tímhle přiláká pozornost všech zlodějů široko daleko.“

„Nejen jich,“ zamručela jsem a kývla hlavou k trojici nedaleko postávajících mužů v lehké kožené zbroji, s vyholenými hlavami, kteří se naším příchodem nezdáli potěšeni. Pravda, málokdo byl asi měl radost z víc jak osm stop vysokého minotaura. Jejich zvířecí nohy, rohy a srst budily spíše odpor, přestože trup a tvář měli lidskou. Víceméně.

„Uvidíme, co nám k tomu řekne,“ ukázal Toghar na obchodníka, který právě vyšel ze stanu a zjevně se hotovil k proslovu.

„Jak už jste si nejspíš zjistili, jmenuji se Jachel du Ler,“ začal nepřiliš originálně.

„Je to šlechtic...“ zaúpěla jsem.

Togh sdílel mé nadšení: „To nám bylo podsvětí dlužno.“

Jachel měl silný přízvuk a jeho obecná accadština byla ještě horší, než se včera zdálo. Zásadní věci mi ale neunikly: budeme doprovázet jeho karavanu do Leru – kdo by to byl vzhledem k jeho jménu řekl... Pojedeme mimo říšskou silnici – snad abychom se vyhnuli provozu – přes Vrchovinu, kde překročíme hranice. A důvod tolika ozbrojenců jako doprovodu se také rychle vyjasnil. Kromě výdělků z trhu budeme také hlídat Jachelovu novopečenou manželku.

„Je to pitomec,“ usoudil Toghar. „A ke všemu naprostý zelenáč.“

Možná. Jenže mně na tom něco nesesedělo. Jednak podle mých předchozích zkušeností nemůžete přejít Vrchovinu a dostat se z Dunvenu do Leru za pouhých sedmáct dní, pokud si tedy nechcete vybrat poměrně nejistou trasu přes skalní labyrint táhnoucí se skrze kopce a skály. O tom by ale stálo za to se zmínit... Navíc, i kdyby byl opravdu Jachel ve svém řemesle zcela nový, nemohl by se přece dopustit jen kvůli výdělku takové zásadní chyby, které jsme se tu s Togharem stali svědky. *Takže pokud ta jeho ženuška není radašská princezna – o čemž jsem docela pochybovala – tak to znamená, že v některém z vozů pojedje ještě něco jiného a náš zaměstnavatel z toho má nervy na pochodu. Pravda se dala zjistit jediným způsobem: zeptám se na ni.*

Jachel ještě chvíli řečnil o tom, že nám připravil rozpis služeb u jednotlivých vozů karavany a že u nějakého jeho poskoka najdeme k podpisu dohody, a pak se vrátil k sobě do stanu. Bez zaváhání jsem si to k němu namířila s Togharem v patách.

Před stanem zůstal na stráži zhruba třicetiletý muž s plnovousem. Moje smysly mi z téhle vzdálenosti napověděly, že je to čaroděj, jeden z bílých. Přeměřil si mě zkoumavým pohledem, ale bez řečí mě pustil dál.

„Také jsem tě spolu s tvým minotaurem dal na rozpis služeb, můžeš se na něj podívat venku,“ začal Jachel, sotva jsem vešla. Pak si ale všiml mého výrazu.

„Když chceš, aby ti někdo kryl záda, i když za úplatu, předpokládá se, že k němu budeš upřímný. Nikdo ti tohle moudro ještě neprozradil, pane?“

„Nechápu...“

Zarazila jsem ho gestem ruky. „Čas jsou peníze, to bys měl vědět. Takže to zkrátím: očividně máme hlídat převoz něčeho, o čem jsi nám doteď neřekl, pane. A taky ses pravděpodobně zapomněl zmínit o tom, že hodláš riskovat cestu labyrintem. Nebo jsi snad jen špatně spočítal délku cesty?“

„Nevím, co tě vede k takovým domněnkám, ale nemám čas na dohady. Venku je k podpisu dohoda o tvých i minotaurových službách a...“

Nenechala jsem ho domluvit. „Nehodláš říct pravdu? Dobrá, já a Toghar odcházíme.“ Zaplést se do podniku, v němž člověk přesně neví, o co jde, to je jeden z nejsnadnějších způsobů, jak se dostat na hřbitov. V našem případě přinejmenším způsob, jak tam dostat Togha.

Nedošla jsem ani ke stanové chlopni, když se za mou znovu ozval Jachel, po nejistotě v jeho hlase ani stopy.

„Já vím, co jsi zač, Nixariem ze Zarthu.“

Nechala jsem opadnout iluzi skrývajících můj pravý vzhled a otočila se k němu. Spoustu lidí děsil pouhý pohled na daň, jakou si na mně magie vybrala – bílý pramen ve vlasech a znamení řadící mě jasně k čarodějům. Každý mág měl takové znamení, nedalo se s tím nic dělat. Ovšem ne všichni ho měli na tak viditelných místech jako já. Šťastlivci. Běžným lidem moje znamení prozradí jen to, že jsem čarodějka, ale ti, kdo praktikují magii, poznají, že jeho linie mi na kůži vytvořila nekromancie.

Nic z toho ale na Jachela dojem neudělalo – zjevně opravdu věděl, co čekat. Proto jsem přivolala trochu moci a nechala si ji proniknout do očí. Další z řady pěkných triků, kterou mají mágové k dispozici. Tentokrát už sebou mladý obchodník trhl, což mě aspoň částečně uspokojilo. Přece jen, oči nekromanta září nepřírodně zelenou barvou, která je opravdu znepokojivá...

Uděla jsem k Jachelovi dva kroky a s dravcím úsměvem se zeptala: „Takže takhle to chceš hrát? Chceš mě vydírat?“

„Ne, to nechce,“ ozvalo se za mými zády a do stanu vstoupil čaroděj, kterého jsem minula cestou. Oči mu žhnuly žlutooranžovou barvou jantaru – patřil k mágům slunce, kteří ovládali oheň a dokázali využívat teplo ze svého okolí.

„Řekl jsem Jachelovi, kdo jsi, a přemluvil ho, aby tě najal,“ pokračoval čaroděj. „Jenže se ukázal zbrklejší, než jsem čekal, protože zjevně odmítl spoléhat jen na tvé služby a rozhodl se najmout další tucet hrdlořezů.“

„Nevím, proč by mě mělo cokoliv z toho zajímat. Odcházím.“

„Počkej, prosím,“ zastavil mě mág. Podíval se na Jachela jako na neposlušné dítě. Šlechtic poraženecky vzdychl: „Dobrá. Uznávám, chtěl jsem jet přes labyrint, ale jsem ochoten tuto variantu znovu promyslet.“

Vybídla jsem ho, aby mluvil dál. I jeho vlastní čaroděj se na něj zamračil, což ho nejspíš přimělo, aby pokračoval.

„A máš pravdu i v tom, že budeme převážet ještě něco dalšího.“ Nesvěřoval se s tím lehkou. „Stále ale zůstává mým hlavním zájmem bezpečí mé ženy.“ Nelhal, to bych poznala. Sloužilo mu to ke cti.

„A co budeme převážet, když tě to přimělo udělat z nás tak lákavý cíl, pane?“

„Cíl?“ zeptal se Jachel nechápavě.

Podívala jsem se na mága, a ten jen pokrčil rameny.

„Co jsi to za ochránce, když ani nejsi schopný říct svému pánovi, co spískal?“ Pak jsem obrátila pozornost zpět k Jachelovi. „To tě nenapadlo, pane, že tím, kolik sis najal žoldáků, na sebe upoutáš pozornost?“

„Chtěl jsem, aby byla moje žena a náklad v bezpečí.“

„Tomu věřím, ale toho lze docílit i jinak než jen početným ozbrojeným doprovodem. V každém to akorát vyvolá zvědavost, co vezeš, že ti to stojí za takové výdaje. A každý lapka zatouží prohledat tvé truhlice.“

Jachel zesinal. „Můžu... můžu je propustit.“

„Škoda už stejně byla napáchána – teď už si o tvé maličkosti nejspíš sušká celý Dunven, pane.“ Bylo mi ho trochu líto. Očividně měl opravdu jen ty nejlepší úmysly a skutečně mu nedošlo, co tím na sebe přivolá. Takhle to dopadá, když svěříte moc a možnost rozhodovat někomu nezkušenému.

„Chcete říct, že jsem ohrozil Iliu?“ zeptal se Jachel a nejistota byla najednou zpátky. „Neměl bych ji tu nechat a poslat pro ni později?“ vyhrkl. Začínal viditelně panikařit.

Jeho čaroděj se na mě podíval a ve tváři měl jasně vepsáno: *právě proto jsem mu nic neříkal...* Pak přešel k mladíkovi a natáhl ruku.

„Je to opravdu dobrý nápad, říct jí to, Cíene?“ zašeptal Jachel.

„Můžete risknout říct mi pravdu a věřit, že vás cestou neokradu, nebo můžete jet do Leru beze mě.“

Cien svou ruku nespustil a Jachel mu do ní nakonec neochotně vložil malou vyřezávanou kazetu. Čaroděj mi ji podal a já ji obezřetně otevřela. Na podušce z černého sametu ležely tři temně fialové kameny velikosti nehtu na palci, tři takřka dokonalé flagiry – nejvzácnější a nejdražší drahokamy, jaké můžete v Accadu nalézt. Za jeden z téhle sady byste si hravě koupili šlechtický titul, za druhý pak menší sídlo. Třetí by vám nejspíš zajistil spokojený život na několik let dopředu.

Zavřela jsem krabičku a podala ji zpět Cienovi. Snažila jsem se jí co nejméně dotýkat, jako by mě mohla uštknout.

„Nechci vědět, kde jste k tomu přišli.“

„Nelíbí se mi, co tím naznačuješ,“ zamručel Jachel.

„Akorát to, že cena za mé a Togharovy služby se právě zdvojnásobila.“

Čaroděj i obchodník se na mě zamračili, ale Jachel nakonec kývl.

Zářivě jsem se usmála „Ujednáno.“

Odhrnula jsem stanovou chlopeň a zarazila se – něco mi došlo.

„Ty jsi celou dobu věděl, kdo jsem, a přesto jsi mi odmítl zaplatit a ještě na mě zkoušel nemravné vtipy?“

Jachel byl nevinnost sama.

Zasmála jsem se. „Máš zjevně pevnější nervy, než se zdálo. Možná z tebe nakonec ještě něco bude.“

Spolu s Togharem jsme pomohli s úklidem stanového městečka. Všechno se vešlo na dvanáct vozů, včetně osazenstva. Některé vozy byly kryté a pravděpodobně v nich lidé budou i spát, na jiné se jen naložilo zboží, přes něž se přetáhla plachta. V karavaně putovalo pár Jachelových lidí, zjevně i s rodinami – všimla jsem si několika žen a tří dětí. Nechyběl samozřejmě ani kočár pro obchodníkovu manželku. Některí z cestujících nejspíš patřili k jejímu doprovodu.

Sledovala jsem, kdo všechno přijal Jachelovu nabídku. Většinou se jednalo o žoldáky, kteří zrovna neměli práci jinde – jejich zbroje byly lehce zašlé a nejspíš i nějaký čas nepoužívané. Žádné války ani výraznější ozbrojené střety se totiž momentálně nikde nevedly. Půjdou s námi jen dva lukostřelci, což se může ukázat jako nevýhoda. Je hezké, že tu máme tlupu rabiátů s meči, ale s šípem mezi očima nám nebudou nic platní. Nechyběla ani nepřátelsky naladěná trojice.

„Měj je na očích,“ zašeptala jsem Togharovi a nenápadně kývla jejich směrem.

Togh přikývl. Jestli bude s někým problém, pak s nimi. Něco se mi na nich nelíbilo. A své intuici jsem se naučila důvěřovat.

Vyrazili jsme nakonec až před polednem. Cesty se plnily vozy a karavanami. Nebude trvat dlouho, než se někde něco semele a cesta se stane neprůjezdnou. Jachelovo rozhodnutí jet mimo říšskou silnici se možná ještě ukáže jako chytré. Bylo ale zřejmé, že toho dne příliš velkou vzdálenost neurazíme.

Toghar šel na obhlídku k předním vozům a já zůstala vzadu. V průběhu úmorně pomalé cesty se ke mně přidal Cien.

„Jsem rád, že jsi nakonec přijala naši nabídku.“

Pokrčila jsem rameny. „Chci si pořídit koně a tohle by mi ho mělo zaplatit.“

„Pořád se na Jachela zlobíš?“

„Mlčela jsem.“

„Je ještě mladý a nezkušený,“ pokusil se ho čaroděj bránit.

„Předpokládám, žeš mi přišel říct nějaký srdceryvný příběh, který by mě měl obměkčit.“

„Myslím, že tě mohl spíš rozčítit.“

„Sem s ním.“

„Jachel je syn prominentního krejčího, který pracuje pro radašské šlechtické rody. Zdědil otcův talent a pili a dostal možnost zlepšovat se ve svých dovednostech u mowackého dvora. Tam se seznámil s jistou šlechticí, Iliou de Mare, která se o několik lun později začala podezřele zakulacovat.“

„Tak to vyklop – čím je ta dcera?“ vybidla jsem ho netrpělivě.

„Pokud jsem to pochopil správně, tak nějaké vzdálené sestřenice calašského krále.“

Upřímně jsem se zasmála.

„Gavar de Morque se o své příbuzné, i vzdálené, očividně stará. Zařídil svatbu i Jachelovo povýšení do šlechtického stavu a poslal mu svatební dar, který jsi viděla.“

„Mně to nepřipadá čistě jako dar,“ namítla jsem. „Vidím v tom i malou lekci.“

„Z níž si toho Jachel bohužel moc neodnesl. Vážně by mě nenapadlo, že neposlechne mou radu. Měl najmout jen tebe a tvého rohatého přítele, nanejvýš dva další strážce. Ne celou tuhle bandu,“ povzdychl si Cien. „Navíc jsem ho nabádal, aby s tebou nejprve probral, zda je moudré jet přes labyrint.“

„V tomhle počtu by nás neměli obtěžovat divocí arsové. Úzké soutěsky jsou ale ideální pro přepadení. Jestli si někdo usmyslí, že se podívá, co převážíme, dojde k tomu tam. Byl to tvůj nápad?“

Cien přikývl. „Ale pouze za předpokladu, že bychom získali tvé služby. Cesta se tím zkrátí o čtyři dny. Myslel jsem, že za riziko to stojí.“

Všichni si představují, že nekromancie je jen o oživování mrtvých a kradení životní síly. Nedochází jim, že nekromanti dokážou mnohem víc. Ovládat i ty nejmenší tělesné pochody svých obětí – připravit jejich svaly o vůli, nebo jim naopak vnutit tu svou, poznat podle reakcí v těle, jak se kdo cítí. . . Nekromanti nejsou pány jen nad smrtí, ale i nad životem. Poznat podle bušení srdce a proudění krve, zda někdo lže, je to nejmenší.

A Cien lhal.

„Něco sis určitě myslel, to je pravda, ale rozhodně ne to, co tvrdíš,“ obvinila jsem ho. „Máš své vlastní důvody, proč chceš jet labyrintem.“

„To nepopírám. A možná bych z toho mohl udělat i věc tvého zájmu.“

Moje mlčení si správně vyložil jako pobídku, aby pokračoval.

„V posledních lunách nikdo moc přes labyrint nejezdí – bojí se. Ne lapků, ale něčeho jiného, co se ve skalách usídlilo. Podle výpovědí lidí by to měl snad být nějaký démon nebo příšera. Těžko říct, jestli tomu věřit – všichni byli strachy bez sebe. Každopádně to má vliv na příhraniční města.“

„Tudíž i na Ler.“

„Mimo jiné,“ přikývl čaroděj. „Nedávno proto pohlaváři vypsali odměnu za dopadení téhle potvory, aby zase mohl obchod vzkvétat.“

„Podle toho, co vím, je to spíš něco jako pašerácká stezka, ne?“

„To už není tak úplně pravda, ale Ler ani mowacké Kleso se svou provizí veřejně nechlubí, to uznávám.“

„Takže sice byla vypsána odměna, ale jen pro vybrané uši?“

„I tak se to dá říct. A teď jsi mezi nimi.“

Povytáhla jsem obočí a čekala na nabídku.

„Pokud mi pomůžeš, dostaneš polovinu z té odměny.“

„Ale já pracuji s Togharem.“

Cien se nenechal vyvést z míry. „I tak dostaneš jen polovinu.“

„Protože bez tebe bych o té nabídce nevěděla?“ zeptala jsem se pobaveně.

Čarodějův úsměv mi dal jasně najevo, že jsem pochopila správně.

Neměla jsem co ztratit. Buď se žádná příšera neukáže a zjistíme, že ti, kdo ji údajně viděli, jen trochu přebrali, nebo na ni narazíme, a pak to s ní skončíme. Přece jen, pokud existuje, co by to mohlo být horšího než nějaká prerostlá šelma?

„Dobrá, jdu do toho, ale ty by sis měl radši vzít čas na rozmyšlenou, zda stojíš o mou pomoc.“

„Proč?“ zeptal se Cien podezřívavě.

„Protože by se ti nemuselo líbit, co by ses dozvěděl.“ Ujistila jsem se, že nás nikdo nesleduje, a nechala své oči zazářit pod nápořem magie. Jen ne té nekromantské.

Důvod, proč bylo tak těžké sprovodit mě ze světa, byl vcelku prostý – svět si totiž myslel, že mrtvá už jsem. Za okolností, které zůstávaly pořád stále trochu nejasné i mně, se mi podařilo během procesu vlastního umírání obelhat přírodní zákony a zůstat nejen naživu, ale zároveň se i napojit na nemrtvou magii kostěňů. Což byl poměrně úctyhodný kousek, vezmeme-li v potaz, že jsem se teprve ten den dozvěděla o svém černokněžnickém dědictví. A první kouzlo, které jsem kdy seslala, ze mě víceméně udělalo chodící mrtvolu. Někdo by řekl, že jsem zkrátka šikovná holka.

A nyní na Ciena hleděly mé bílé oči, které ho nenechaly na pochybách, s kým má tu čest. Vyvedlo ho to z míry natolik, že zůstal překvapeně stát na místě a jen tak tak uhnul, aby do něj nevrazil kůň zapřažený do povozu, který jel za námi.

„Hej, vstávej!“ ozval se nade mnou Cienův hlas. „Je čas, máš hlídku.“

Ospale jsem na něj zamžourala a začala se hrabat zpod přikrývky. Poslušně jsem se došourala na určené místo a snažila se probrat natolik, abych dokázala vnímat okolí. Chladný noční vzduch mě ale brzy přivedl do dostatečně bdělého stavu. Napnula jsem smysly, abych zaznamenala cokoliv podezřelého.

Všude panoval klid, akorát v lese nedaleko po mé pravici tloukla dvě srdce. Nevěnovala jsem jim přehnanou pozornost – nejspíš nějaké pozdní dostavníčko – pořád jsem je ale měla na zřeteli, kdyby se náhodou začalo dít něco, co by se mi nelíbilo.

A ono skutečně začalo. Zanedlouho se totiž ke dvojici v lese přidala třetí osoba, a to už se mi zdálo dostatečně podezřelé, abych se vydala jejich směrem.

Opatrně jsem se plížila mezi stromy. V téhle části Mowaku rostly hojně smrky a jedle, takže vrstva spadaného jehličí spolehlivě tlumila mé kroky. Nijak zvlášť mě nepřekvapilo, že jsem mezi tichými hlasy rozeznala dva muže, kteří mi v posledních dnech přidělávali vrásky. Nedokázala jsem přesně určit, kdo ze žoldnéřské trojice chybí, ale na tom nezáleželo. Poslední hlas patřil také muži, ale nešlo o nikoho z naší karavany...

„Dnes v noci přesuň nenápadně svou ženu do jednoho z jiných vozů, pane,“ poradila jsem Jachelovi hned druhý den ráno. Ilia byla drobná tmavovláška s roztomilým přízvukem. Viděla jsem ji během cesty jen párkrát, když vystoupila z kočáru, aby se trochu protáhla. Těhotenství na ní bylo již značně patrné.

„Hrozí jí snad něco?“

„Zbytečná otázka,“ konstatovala jsem suše. „Nehrozí, pokud se ti podaří dostat ji do jiného vozu, aniž by si toho všiml někdo z najatých žoldáků.“

„A jak to mám asi tak udělat?“

„To už nechám na tobě.“

„Nixariem,“ zarazil mě, „proč bych ti měl věřit?“

Pokřčila jsem lhostejně rameny a bez odpovědi odešla.

Chvilí nato se ke mně připojil Cien. Od mého malého divadýlka se mnou příliš nemluvil – a kdo by se mu divil? Já tedy ne. V uplynulých dnech tak se mnou hovořil čistě jen o věcech spojených s bezpečím karavany, ale už znovu nenadnesl téma lovu na domnělé příšery.

„Co ses dozvěděla?“ zeptal se polohlasně.

„Kolik lidí ví o původu Jachelovy manželky?“ odpověděla jsem otázkou.

„V Zarthu většina šlechty, v Dunvenu... nevím.“

„O těch pitomých drahokamech nikdo nemá ani ponětí. Chtějí Iliu.“

„Kdo?“ naléhal Cien.

„Ta trojice holohlavých žoldnéřů. Dva z nich se včera v noci s někým sešli – nevím s kým. Chtějí ji unést, ještě než dorazíme k labyrintu.“

„Tam ale dorazíme pozítří,“ podotkl čaroděj.

„Já vím. Když se jich dnes v noci zbavíme, existuje jistá pravděpodobnost, že jejich kumpáni, ať je to, kdo chce, ustoupí od svého původního plánu, když uvidí, že se jejich spojenci neukázali.“

„A v čem nám to pomůže?“

„Koupí nám to čas. Možná.“

Cien se na mě zkoumavě zahleděl. „Láká mě položit ti stejnou otázku, jakou ti dal Jachel. Jak mám vědět, že ti můžu věřit? Co když ti tři jen odhalili, co jsi zač, a proto se jich chceš zbavit? Nebo tím chceš jen odlákat pozornost, abys mohla ukrást flagiry?“

Bohové, proč vždycky musím narazit na tupce?

„Zdál ses mi jako poměrně chytrý člověk, ale asi to budu muset přehodnotit,“ utrousila jsem. „Kdybych chtěla ty drahokamy, už bych je dávno měla a utekla

s nimi daleko odsud. Mohla bych kdykoliv zabít tebe nebo Jachela. A kdyby ti tři zjistili, co jsem zač, už by byli mrtví a nikdo z vás by o tom neměl ani ponětí – prostě byste si mysleli, že zdrhli. Ale to všechno moc dobře víš, stejně jako Jachel, tak přestaň laskavě mrhat časem nás obou.“

Cien jen přikývl. „Takže jak to chceš udělat?“

Trojice žoldnérů měla vždycky hlídky hned po sobě. Jachel jim v tomhle vycházel vstříc. Zlikvidovat toho, který zrovna držel hlídku, nebylo těžké. Znenadání se skácel na zem poté, co mu srdce vypovědělo službu. Párkrát sebou škubnul a bylo po všem. Zbavila jsem se za pomoci magie jeho těla.

Zbýlí dva ale představovali trochu problém. Seděli u vyhasínajícího ohniště a nedaleko spala dvojice dalších nájemných strážců. Zbytek si ke spánku vybral jiná místa poblíž ostatních vozů.

„Dokážu je zabít oba, ale hrozí, že jeden z nich stihne udělat rozruch – nemůžu zaručit, že jim zvládnou věnovat stejnou pozornost.“ To poslední, co jsme potřebovali, bylo nechat se chytit při vraždě. Protože nic jiného to nebylo, nemělo smysl si něco nalhávat.

„Chápu. Zvládneš ale kouzlit z větší dálky než já, že?“

Přikývla jsem.

„V tom případě se postarám o toho vpravo.“

„A kdy poznám, že se do toho mám vložit?“

„Věř mi, to poznáš,“ pronesl ledově.

Vykročil ze stínů směrem k posedávající dvojici. Když uviděli tmavou postavu, sáhli po zbraních, ale pak čaroděje poznali a uklidnili se. Chyba. Cien s nimi prohodil pár vět a já cítila, jak hromadí energii. Připravila jsem se.

Náhle Cien skočil po žoldnéři sedícím vpravo. V slabé záři řeřavých uhlíků jsem viděla, jak mu překryl ústa dlaní. Až ke mně se donesla vlna žáru. Druhý muž se mezitím skácel, když mu mým přičiněním praskla cévka v mozku.

Došla jsem k tělům. Z jednoho z nich se kouřilo, přísahám. Žoldnér měl na kost spálená ústa a zčernalou kůži v místech, kde se ho Cien dotkl. Čaroděj mu očividně spálil dýchací cesty a spolu s tím pár dalších orgánů.

„Co?“ zeptal se polohlasně.

„Jasně, nekromancie je děsivá, chápu,“ odpověděla jsem šeptem při pohledu na připečenou mrtvolu. Cien ji popadl za nohy a chystal se ji odtáhnout do lesa.

„Tím se nezdržuj,“ poradila jsem mu. Klekla jsem si mezi obě těla a dotkla se jich. Nutila jsem je k tomu, co je pro lidi běžné – ke stárnutí. Oba žoldnéři se nám tak postupně před očima proměnili ve dvě vysušené kostry potažené kůží. Nakonec zpráchnivěly i kosti a na dvou pláštích z nich zůstaly jen hromádky prachu.

Kývla jsem na Ciena. „*Ted* je můžeš odnést do lesa.“

Když jsme se zbavili těl, nechala jsem mezi stromy rozpadnout i pláště a věci, které holohlavcům patřily.

„Nechává tě to strašně chladnou,“ podotkl čaroděj.

„Zabíjení?“

Přikývl. „Někdo tak mladý jako ty by neměl vést takovýhle život.“

Ušklíbla jsem se. „Škoda, žeš to neřekl těm, kdo mi ho přichystali.“

„Vím, že nekromanti vždycky vypadají mladší, než ve skutečnosti jsou, ale stejně nepochybuju, že za sebou nemáš o moc víc než dvacet zim. A už jsi takhle zahořklá...“

Na to jsem neměla odpověď.

„Řekni, nelákalo tě vzít si Jachelovy flagiry a nechat tenhle život za sebou?“

S jedním jediným kamenem bych mohla klidně odjet daleko na sever Radasu, do hor, kde by nikdo nevěděl, co jsem zač. Ráno bych se probouzela do jiskřivého chladu...

„Samozřejmě že lákalo.“

„Tak proč jsi to neudělala?“

Ohlédla jsem se po něm a oči mi zlobně zažhnuly nekromantskou magií.

„Možná, že nemám problémy se zabíjením a jsem na svůj věk nezvykle zahořklá, ale to neznamená, že jsem podrazák. Já své sliby držím!“

Po trojici holohlavých žoldnéřů se nikdo nesháněl. Jelikož zmizeli i se všemi svými věcmi, všichni zkrátka předpokládali, že si to rozmysleli.

„Už jsem jim vyplatil polovinu peněz,“ stěžoval si Jachel.

Dnes jsme měli dojet ke vstupu do labyrintu. Samozřejmě to žádný labyrint nebyl, ale kdysi to někomu přišlo jako dobré označení a už to téhle části Vrchoviny zůstalo. Jednalo se pouze o cestu táhnoucí se stísněně působícími soutěskami, po dně vyschlých říček, po mechem zarostlých stezkách mezi vysokými skalami. Skrz celý labyrint vedly tři hlavní cesty. Po jedné jste mohli dojít do dávno opuštěné vesnice, vytesané do úbočí samotných skal. Zbýlé dvě vás dovedly do Radasu. Jedna za dva dny, ale hrozily na ní sesuvy. Druhá za tři

dny po relativně bezpečné trase. Pokud se člověk nerozhodl prozkoumat nějakou boční cestičku směřující hlouběji do skal, neměl víceméně šanci tady zabloudit.

Příchod k labyrintu už půl dne ohlašovaly zvlněné kopce a porůznu rozeseté balvany podél cesty. Většinou už se v téhle vzdálenosti dalo narazit na výběrčí mýta. Původně tahle stezka sloužila pašerákům. Pak zde začalo docházet k různým přepadením – přece jen v soutěskách nemáte příliš možností úniku. Nakonec si to vzaly do parády jak Kleso, kterému jsme se vyhnuli, tak na radašské straně Ler – cíl naší cesty. Vojáci vyčistili labyrint, aby zůstal volně průjezdný, a udržovali ho tak, ale za to se rozhodli také vybírat mýto. Samozřejmě nižší než při oficiálním průjezdu hranicemi. Oba králové to věděli, ale přivírali nad tím oči, dokud města aspoň část peněz odváděla do panovnické pokladnice. Bylo to pořád lepší než předchozí stav.

Jenže teď jsme na nikoho nenarazili, ani když jsme se utábořili na noc před vstupem do soutěsek. *Tolik k domnělé potvůrce, co dělala lidi. Očividně se tu opravdu něco zabydlelo.*

S Togharem a Cienem jsme střídavě drželi stráž. Togh si čaroděje stále nenápadně dobíral. Obzvlášť ho uvedl do rozpaků, když ho přiměl k pokusu vysvětlení fráze *nech to plavat* – dobře se u toho bavil. Z nějakého důvodu Togha tohle úsloví fascinovalo.

Po únoscích nebylo ani vidu, ani slechu. Ovšem neradovali jsme se předčasně. Dalo se předpokládat, že přijdou s novým plánem, který nebude zahrnovat tři zesnulé holohlavce, a nejspíš si na nás počkají někde v labyrintu...

Jachel se rozhodl jet delší trasou. Což bych mu normálně schvalovala, ale nyní jsem z toho byla trochu nervózní.

Nutno podotknout, že krajina i přes svou jednotvárnost působila příjemně na pohled. Světlé skály byly rozpraskané a ohlazené do roztodivných tvarů, které probouzely fantazii. V jednotlivých spárách se nezřídka uchytily drobné nálety a malé stromky teď rášily na nepochopitelných místech.

První den jízdy proběhl hladce. Jenom ženy, které s námi cestovaly, musely neustále nahánět děti, aby se nevydávaly na průzkumné výpravy, takže se cestování neobešlo bez povykování a pokřikování. Toghar z toho byl nespokojen.

Nikdo ale nečekal, že naše štěstí vydrží věčně. A taky nevydrželo.

Druhý den jízdy soutěskami tohoto podivného skalního města byl už napjatější. I děti pocítily změnu atmosféry a utišily se. Všichni měli nervy napjaté k prasknutí. Nevím, zda se báli přepadení, nebo zvěsti o údajné nestvůře.

Každopádně je to udrželo bdělé a ostražitě i ve chvíli, kdy jsme s blízcím se soumrakem rozbíjeli tábor. Myslím, že i to se stalo jedním z důvodů, proč nakonec byly ztráty mizivé. Plus má maličkost, samozřejmě.

Sundávala jsem zrovna z jednoho vozu bedničku se zásobami, když jsem za sebou uslyšela šramot. Otočila jsem se... a zásoby mi vypadly z rukou. Do boku mi proniklo ostří nože. Cizí ruka mi zacpala ústa – chvilku trvalo, než mi došlo, že proto, aby mé smrtelné chroptění nevyvolalo pozdvižení v táboře. Rozhodla jsem se na tu hru přistoupit. Párkrát jsem sebou škubla a znehybněla. Hrát mrtvou umím opravdu přesvědčivě. Svůj podíl na tom má i skutečnost, že mi srdce bije velice nepravdělně, takže dotyčný neměl šanci poznat, že vážně nemelu z posledního. Přesto neponechal nic náhodě, ještě chvíli mi přidržel dlaň před ústy a pak mě potichu položil na zem. Skvěle, čistě provedeno. S jediným drobným problémem: zůstala jsem naživu. I když to těžko můžu přičítat nedostatku snahy.

Muž se pokradmu vydal ke kočáru, v němž cestovala Ilia. Pomalu otevřel dveře a nahlédl dovnitř. Kočár zel prázdnotou. Když se otočil, málem do mě vrazil. Vytřeštil oči, na víc se nezmohl.

„Teď já,“ usmála jsem se nehezky. Nůž se mu zabořil přesně do těch míst, kam bodl před chvílí on mě. Od prvních vozů ke mně doléhaly zvuky boje. Rozběhla jsem se tím směrem, abych taky byla co platná, když už jsem dostala zapláceno.

Dva žoldnéři se váleli mrtví na zemi, mezi nimi i lučištník. Jeden z obchodníků se snažil bránit svou rodinu před dotírajícím útočníkem. Přispěchala jsem jim na pomoc magií. Když si všimli, kdo se stal jejich zachráncem, vypadalo to, že začnou křičet. Neměla jsem čas řešit přesudky a morální dilemata – nedaleko se stále bojovalo.

Útočníků bylo sice mnoho, ale rychle jich ubývalo. Cien s Togharem se činili. Stála jsem na kraji bojiště, mezi vozy, a čarovala. Nekromancie není vždy na první pohled vidět, ale o to je nebezpečnější. Nepřátelé se hroutili, když jim selhávaly orgány nebo u nich docházelo k vnitřnímu krvácení... Daleko čistší, a troufám si říci i bezbolestnější způsob odchodu než rozpárané břicho. Nebo rozdrčený hrudník – v případě, že vás zasáhla Togharova okovaná palice, jako se to právě stalo jednomu z nepřátel.

Ze soustředění mě náhle vytrhl hlasitý jekot od jednoho z vozů.

Ilia.

Bez ohledu na probíhající boj jsem se vrhla k vozu, z něhož křik zazněl.

Toghar byl ale rychlejší. Prosmýkl se kolem mě, a než se kdokoliv z nás rozkoukal, srazil útočníka na zem. Rozmáchl se palicí... a strnul.

I já se zastavila v půli kroku. Cien, který mi byl v patách, do mě vrazil.

Togh spustil ruce a já v jeho výrazu spatřila naprostý šok a nevěru.

Před námi se ze země zvedal minotaur se světle hnědou srstí. Třeštil na Toghara oči úplně stejně jako on na něj. Pak si všiml mě a Ciena. A... dal se na útěk. Nikdy bych nevěřila tomu, že uvidím minotaura prchat z bitvy! Ta představa byla sama o sobě tak absurdní, že kdyby mi o tom někdo vyprávěl, vysmála bych se mu. Minotauri neutíkají, za žádných okolností. Pošpinili by tím svou čest, a ta pro ně znamenala víc než život. *Až na to, že tenhle minotaur právě utekl...*

„Myslím,“ obrátila jsem se k Cienovi, „že jsme právě našli tu tvou příšeru.“

Vrátili jsme se k předním vozům, kde mezitím skončil boj. Když únosci viděli, že nemají šanci, rozprchli se do okolních skal. Zůstal jich tu na zemi ležet tučet, všichni mrtví. Naše řady prořídly o tři muže.

Už jsem se nenamáhala s iluzí, stejně mě všichni viděli kouzlit, takže jsem teď přitahovala většinu pozornosti. Upírala se na mě celá řada očí – ať už vyděšených nebo rozčilených. Přestože jsem pomáhala se záchranou jejich životů i majetku a vedle víceméně nedotčených těl ležely zohavené, popálené mrtvolky, které měl na svědomí Cien, ozývaly se z hloučku tlumené kletby na adresu *zkurvených černokněžníků*.

Mohla jsem tak jen odškrtávat ze svého seznamu typických reakcí:

Brečící děti. Splněno.

Omdlévající ženy. Jen jedna? Pěkná slabota.

Nadávající muži, co dělají ramena. Splněno.

Ne, ani tentokrát se žádný zázrak nekonal. Lidé jsou dost předvídatelní.

„To by stačilo,“ vložil se do toho Jachel. „To, co se tu odehrálo, je nemilé, ale počítali jsme s tím. Proto jsem také najal mnoho strážců, včetně čarodějky a minotaura.“

„Je to zasraná nekromantka!“ ozvalo se od vozů.

„Ano, patří k černokněžníkům. Ale to jsem věděl.“

Mezi lidmi to zašumělo.

„Právě s ohledem na její schopnosti jsem ji najal,“ upřesnil Jachel. „Věděl jsem, že vzhledem k úspěchům, kterých jsme dosáhli na trhu, a mému povýšení do šlechtického stavu je velice pravděpodobné, že dojde k podobnému přepadení. A jen díky vaší bdělosti nemáme vyšší ztráty.“

Tím poděkováním a přiznáním, že o mně věděl, mě překvapil.

„Ošetřete raněné, zkontrolujte, zda se nic neztratilo a zda jsou v pořádku zvířata. Pak se odsud přesuneme a rozbijeme tábor jinde.“ Na chvíli se odmlčel. „Předpokládám, že nikdo nechce spát na místě, kde došlo k zabíjení...“ Poslední věta vyzněla spíš jak otázka.

Lidi z karavany se postupně rozcházeli splnit jeho rozkazy, i když po mně stále házeli nedůvěřivé a zlobné pohledy. Jachel se vydal k vozu své manželky. Cestou ho zastavil Cien a chvíli spolu tiše rozmlouvali.

Mohla bych nabídnout své služby, nekromanti umění obstojně léčit, když na to přijde, ale pochybovala jsem, že by je někdo přijal.

„Máme práci,“ pronesl Cien ponuře.

Zatímco se ostatní připravovali na přesun, já s čarodějem a Togharem jsem nanosila mrtvolu stranou od cesty.

„Postarejte se o ně,“ nařídil Jachel, když nasedal na kozlík svého vozu.

Počkali jsme, dokud poslední člen karavany nezmizel za ohybem cesty.

„Vážně je chceš všechny pohřbívát?“ zeptala jsem se Ciena.

„Když jsem viděl, jak se dokáže zbavovat těl? Ani náhodou.“

Přiklekla jsem k zemřelým a přivolala magii. Během chvilky po nich nic nezůstalo.

„Když teď máme tohle za sebou, zbývá dořešit otázku našeho lovu.“

Povytáhla jsem obočí. „Takže Jachel nás tady teď nechá pohřbívát mrtvé, aby měl záminku pro naše zdržení?“

Cien přikývl.

„Nerozmyslel sis to?“ zeptala jsem se ještě pro jistotu.

Čaroděj sjel pohledem k mému boku, který zůstal po bodné ráně lehce zakrvácený.

„Naopak.“

„Jdu s vámi,“ zamručel Toghar, palici přehozenou přes rameno.

„Jsi si jistý?“

Togh neodpověděl, a místo toho se vydal po mechem zarostlé cestičce, po níž téhož podvečera utekl druhý minotaur. Já i Cien jsme ho následovali.

Stežka začala po chvíli stoupat. Cestu nám ztěžovaly zlámané větve, kmeny stromů a vysoká vrstva spadaného jehličí, na kterém podkluzovaly nohy. Šplhali jsme takhle pár desítek stop, než se cesta stočila mezi rozpukané skály. Protáhli jsme se úzkou průrvou, přelezli pár kamenů a dostali se tak na vrchol jednoho skalního sloupu. Byl odtud krásný výhled do krajiny, doruda zbarvené posledními paprsky zapadajícího slunce.

Toghar zavětril a ukázal za nás. Po vršku skalního masivu se dalo dojít k řídkému shluku stromů, zakrývajících převis. Odněkud dál ze skal vytékal pramen, který v úzkém vodopádu padal zpátky do údolíčka, odkud jsme přišli. Čím dál jsme šli podél převisu, tím více se zvyšoval, dokud se pod něj nedokázal postavit i Toghar. A pak jsme uviděli malý ohniček.

Minotaur nás slyšel a zvedl k nám oči. Jinak ale na naši přítomnost nereagoval. Podle toho, jak to kolem vypadalo, tu už nějaký čas přebýval.

„Zůstaňte tady,“ nakázal nám Toghar a sám se vydal k druhému rohatici. Nevím, zda to bylo jen padajícím soumrakem, nebo celou situací, ale Toghar najednou působil vyšší, rozložitější... majestátnější. Jako by se změnilo i něco ve způsobu jeho chůze.

Já a Cien jsme poslechli a zůstali stát opodál na kraji hájku.

Minotaurovo chování se konečně proměnilo. Zvedl se od ohně a pak k překvapení nás všech před Togharem padl na kolena. Sklonil hlavu, až se rohy skoro dotýkal země, což je pro minotaura jedna z nejnepohodlnějších pozic.

Zatímco k němu můj přítel promlouval, rohatec zůstal v předklonu. Nerozuměla jsem tomu, co říkali. Mluvili potichu a rychle a já přece jen nebyla tolik zběhlá v jejich jazyce. Rozhovor trval dlouho. Slunce už dávno zapadlo a oheň pomalu dohasinal. Náhle Toghar pomohl druhému minotaurovi vstát a pak... se objali.

„To je... překvapivý vývoj událostí,“ zavrčel Cien, který už začínal být podrážděný.

Naskytl se mi dobrý pohled na srovnání obou minotaurů. Měli podobně zbarvenou srst, ale Toghar byl vyšší a viditelně lépe živený. Na rozdíl od něj měl ale druhý minotaur na rozích dva zlaté kroužky – odznak cti každého válečníka. Bez nich mezi svým lidem nic neznamenal, byli vyvrheli. Přesto druhý minotaur prokazoval Togharovi překvapivou úctu.

Po chvíli se k nám Toghar vrátil.

„Nezabíjel pocestné,“ oznámil. „Jen zásoby kradl. Šel po nich tady.“

„A taky děsil lidi k smrti,“ připomněl Cien.

„Víš, proč jsme sem přišli?“ zeptala jsem se opatrně.

Togh přikývl. Napjala jsem se.

„Tvůj meč,“ zamručel ponuře a natáhl ke mně ruku.

„Toghu, to přece...“

„Tvůj meč!“

Nepamatovala jsem si, kdy naposledy na mě zvýšil hlas, takže jsem dále neprotestovala a podala mu zbraň. V jeho ruce vypadala najednou směšně malá. Vrátil se zpátky k druhému minotaurovi.

„Doufal jsem, že to bude snadné, ale nikdy by mě nenapadlo, že to bude až tak jednoduché,“ zašeptal vedle mě Cien.

„Mlč,“ ucedila jsem.

Minotaur si znovu klekl před Toghara a pomalu si stáhl z mohutných rohů kroužky cti. Položil je vedle sebe na zem, kde se na jejich zlatém povrchu odrážely plameny skomírajícího ohně. Pak se několikrát zhluboka nadechl, předklonil se a odhalil šíji.

Bohové... Setnout minotaura je leckdy náročné i pro někoho jejich druhu a to navíc jejich vlastními obřadními sekýrami. Pokusit se o to lidským mečem...

Jakmile dopadla první rána, vystříkla krev a minotaur sebou trhl. Při druhé ráně zachroptěl a podlomily se pod něj ruce.

Zavřela jsem oči. Ale pořád jsem slyšela – chrčení, ocel prosekávající si cestu kostmi a šlachami, a Toghův řev.

A pak najednou nastalo ticho přerušované jen hlubokým oddechováním. Zjistila jsem, že pevně svírám Cienovu ruku. Nebo snad on svíral mou?

Toghar se k nám otočil, zacákaný od krve.

„Potřebuješ hlavu?“ zeptal se čaroděje ochraptěle.

„Ano,“ odpověděl Cien a nedůstojně se mu u toho zachvěl hlas.

„Zbytek spálit. Prosím.“

Na to mág jen přikývl.

Toghar kolem nás prošel a zmizel v houstnoucí tmě.

Konečně jsem se odhodlala podívat se na tu spoušť.

Hlava ležela kousek od těla. Krve kupodivu nebylo tolik, protože se jí většina vpila do mechu a suchého jehličí kolem. Přesto její hutný pach visel ve vzduchu.

Sundala jsem si plášť a rozložila ho na zem. Musela jsem se chvíli přemáhat, abych uchopila minotaurovu překvapivě těžkou hlavu za rohy a položila ji na tmavou látku. Snažila jsem se u toho nevnímat protočené panenky ani jazyk visící z úst.

Stejně mi to ale nedalo a dotkla jsem se stále teplé krve odkapávající z přeseknuté páteře. Oči mi zběhly, jak mi žíly naplnila nemrtvá magie. Byl to ode mě odporný zásah do soukromí, ale já potřebovala vědět, proč to minotaur udělal. Proč dobrovolně přijal smrt... Jenže přestože mi jeho vzpomínky

pravdu vyjevily, já jí nerozuměla. Moje mysl prostě nedokázala přijmout jejich způsob uvažování. To, co pro minotaura přede mnou bylo zcela samozřejmé a jednoduché, mně nedávalo žádný smysl.

Nechápala jsem jejich pojetí cti, a proto jsem nevnímala jejich činy jako akty zrady či nějakého závažného provinění. Neznala jsem jejich tradice a víru, takže mi unikal důvod, proč si minotaur zasloužil zemřít – proč *toužil* zemřít. Zůstaly jen pocity.

Strach, samozřejmě. Ale hlavně neskonala úleva a vděk. A v tu chvíli jsem pochopila, že jediný, komu bylo toho večera ublíženo, byl Toghar.

Tenhle minotaur si přál zemřít. Číslo to z každé kapičky jeho krve. Jenže žádný rohatec nikdy nespáchá sebevraždu. Počkají si, dokud je prostě někdo nebo něco nezabije. A tuhle úlohu nyní splnil Togh.

Zabalila jsem hlavu do pláště a donesla ji Cienovi.

Toghar se po chvíli vrátil – už na sobě neměl žádnou krev. Neptala jsem se, kde nechal můj meč. Už jsem ten kus kovu nechtěla ani vidět.

Mlčky začal z okolí tahat kameny a skládat je do jakési mohyly nedaleko dohasínajícího ohně. Zpočátku mi nedošlo, proč to dělá. Cien byl důvtipnější a začal Togharovi pomáhat. Taky jsem přiložila ruku k dílu, ačkoliv výsledek působil trochu nedůstojně.

Toghar přišel k tělu ležícímu opodál. S nemalou námahou si ho přehodil přes ramena, a co nešetněji ho položil na provizorní mohylu. Pak kývl na čaroděje.

Cien přistoupil blíž a já cítila, jak z něj uniká syrová energie. Obklopila tělo, spočinula na něm jako rubáš. Na špičkách mágových prstů vyskočily drobné ohnivé jazyčky. Dotkl se jimi bezhlavého minotaura.

Plameny vyšlehly do výšky a hlasitě zahučely, jak stravovaly magii. Pak se zakously i do těla a vzduch naplnil pach spálené srsti. Nikdo z nás si ale netroufl k tomu něco říct nebo odvrátit zrak. Stáli jsme tam tiše, dokud oheň nedohořel – díky Cienovi milosrdně brzy – a nezanechal po sobě jen popel padající tiše mezi žárem popraskané kameny.

Ne, nerozuměla jsem minotaurům a nejspíš jim ani nikdy neporozumím. Ale jednu věc jsem přece jen pochopila, když jsem sledovala Toghara svírajícího v dlani dva kroužky cti a pozorujícího hořící tělo: dříve nebo později si vybere stejnou cestu. Ne dnes, ne zítra, ale jednou dojde k přesvědčení, že jeho život na dluh je třeba ukončit. A já nevěděla, jestli dokážu být tím, kdo to pro něj udělá...

Togh zbylou cestu do Leru skoro nemluvil. Snažila jsem se ho zatáhnout do rozhovorů na rozličná témata, ale v lepším případě jsem z něj dostala jednoslabičnou odpověď. Nevěděla jsem, zda je to součástí všeobecného truchlení minotaurů, nebo jen jeho vlastní způsob, jak se s tím vyrovnat. Cienovi se vyhybal a ani se na něj nepodíval. Nemyslím, že by mu kladl za vinu, co se stalo, jen prostě nedokázal být v jeho přítomnosti, když věděl, co čaroděj veze.

Ostatní lidé z karavany nás častovali kradnými pohledy – obzvlášť mě – Jachel jim nejspíš pořádně vysvětlil, že by mě měli nechat na pokoji. *Moudré rozhodnutí.*

Ler patřil spíš k menším městům. Kolem stály nízké hradby, u nichž se daly místy rozeznat shluky chudinských chatrčí. Na východní straně se do dálky táhly lány polí a sadů, které město bez větších potíží užívaly. Skrz Ler protékala říčka a napájela nedaleké jezero. Vzato kolem a kolem, docela hezké místo k životu. Přesto jsem byla ráda, když jsem odtamtud mohla vypadnout – těžší o nemalý peněžní obnos, samozřejmě.

Toghara jsem našla sedět na břehu jezera. Nepatřilo k nejčistším, která jste mohli v Accadu vidět. Atirská jezera dál na severu proslula svou křišťálově průzračnou vodou, ale jelikož byla napájena z horských ledovců, nemyslím, že by bylo spravedlivé je srovnávat.

„Chceš si promluvit?“ zeptala jsem se nesměle.

Togh hodnou chvíli mlčel a hleděl na dva zdobené kroužky na dlani. Vzal jeden z nich mezi palec a ukazovák. Pak ho vysokým obloukem hodil do jezera. Zlato se na okamžik zatřpytilo v odpoledním slunci a s tlumeným žblunknutím zmizelo pod hladinou. Zanechalo po sobě jenom kruhy, které se líně blížily ke břehu. Jeden malý předmět a kolik rozruchu způsobil – na okamžik rozvířil celý vodní svět a dozvuky jeho pádu se ponesou do dále. Dokázala jsem si živě představit, jak těžký kov klesá ke dnu, až nakonec měkce dosedne do bahna, kde na něj za chvíli všichni zapomenou.

„Naše mrtvé odevzdáváme čtyřem živlům,“ promluvil Togh náhle. „Těla dáváme ohni. Popel větru. Voda dostane jeden z kroužků cti.“

„A co země?“

Togh sevřel druhý kroužek v dlani a poklepal si na hrud'. „Pozůstali jsou spojeni se zemí a je na nich, aby uchovávali vzpomínky na padlé.“

„Tys ho znal, že?“

„Ano.“

„Přišli jste ze své domoviny společně?“

„Je to už stará záležitost. A nyní je uzavřená.“

Ani mě nepřekvapilo, že mi Toghar víc neřekl. Nikdy o své minulosti nemluvil. Myslím, že se za ni styděl. Nevadilo mi to, necítila jsem se tím nijak zrazená nebo odstrčená. Jen mě mrzelo, že Togh o mně věděl všechno, pomáhal mi vyrovnat se s minulostí, držel mě v přítomnosti, abych před sebou vůbec měla nějakou budoucnost. A já pro něj nemohla udělat totéž.

„Třeba bych se mohla vrátit do Zarthu a také uzavřít pár starých záležitostí,“ pronesla jsem po chvíli zamyšleně.

Sáhla jsem si k pasu pro váček s penězi, které mi dal Cien.

„To je odměna, kterou nám slíbil čaroděj?“ zeptal se Togh chladně.

Přikývla jsem a vysypala si peníze do dlaně. Jednalo se o sbírku mincí různých druhů a původu. Bylo nad slunce jasnější, že Toghar by odměnu za zabití někoho, koho pravděpodobně považoval za přítele, nikdy nepřijal. Ani by se nedotkl ničeho, co bych za ty peníze pořídila. A tak jsem je po jeho vzoru vzala a hodila do jezera.

Sprška stříbra a mědi se zatočila ve vzduchu a pak se snesla na hladinu. Působilo to méně elegantně než v Togharově podání, přesto můj společník souhlasně zamručel. Tentokrát se hladina zčeřila pořádně. Jednotlivé kruhy se překrývaly a tvořily drobné vlnky. Tak je to i v životě – drobnosti dávají do pohybu události, které zanechávají stopy. Někdy mohou sahat až tak daleko, že na jejich konec nedohlédneme a třeba na ně i zapomeneme, ale ony se nám dříve nebo později připomenou...

„Toghu, o minotaurech toho moc nevím, ale něco přece. To, co se odehrálo v labyrintu, byl soud, že?“

Toghar mlčel.

„Popravy ale mohou vykonávat pouze příbuzní nebo klanovní náčelníci...“

„Nebo muži z jejich rodové linie, ano,“ potvrdil mou domněnku.

Na jazyku mě páčila otázka: *Kdo jsi?* nebo spíš: *Kým jsi býval?*

„Nix,“ oslovil mě Toghar něžně, „nech to plavat.“

Usmála jsem se na něj a stulila se mu k boku.

„Jo, to můžu,“ ukázala jsem k obzoru. „Je tady totiž spousta vody.“

L

OSVÍCENÍ

Sanča Fülle

Narodila se roku 1960 v Dunajské Středě. Od rozdělení federace žije v Praze. Vystudovala sinologii na Karlově univerzitě (2001). Pracuje v Národní knihovně České republiky. Součástí jejího studia byla roční stáž v Číně, která změnila její pohled na čínskou i západní kulturu. Po návratu napsala román z postkatarofického Slovenska s názvem *Strážce noci*. Nekonformně v něm přistupuje ke katolickému náboženství a dotýká se kontroverzního tématu suverenity Tibetu. Postavy románu krajními způsoby čelí omezování osobní svobody. S první verzí románu získala ve velké konkurenci třetí místo v soutěži o Cenu Karla Čapka. Po přepracování a rozšíření ho roku 2007 vydal Triton v edici Paralelní světy. Několika povídkami také přispěla do sbírky s tematikou městské fantasy *Tajná kniha Šerosvitu* (Albatros, 2011). Píše málo, protože neshledává nutným zahlcovat porotce soutěží a redaktory vydavatelství svými literárními poklesky, více se věnuje své profesi sinoložky a soukromému životu. Za nejvyšší hodnotu v lidském životě považuje svobodu. Jejím totemovým zvířetem je Harley Davidson. V povídce *El Instigador* se vrací do dystopického světa *Strážce noci*, k některým z vedlejších postav a k ústřednímu tématu tibetské expanze do Euroasie.

El Instigator

Sanča Fülle

Mozaiku Pandory da Firenza měli slavnostně odhalit při večerní mši v clunyjské bazilice před konferencí o poválečných chiliastických hnutích. Ale už při ranních chválách byla slaměná rohož odtažena do příčné uličky, papežský nuncius kardinál Lazzarini vztekle dupal po glazovaných dlaždičkách, zatímco opat Arnaud trpně přihlížel z křesla v kněžišti, jak jednomu z jeho mnichů, Detlefovi Kirschnerovi, čerstvému absolventovi Akademie Cluny, nunciovi bodygardi rozbíjejí na zmíněné mozaice držku.

Protože nuncius do všeho strkal nos, zkontroloval si dílo prozíravě dopředu a zjistil, že ho tvoří labyrint, v jehož středu je Lucifer. Nádvakem se umělkyně zapletla s dotyčným absolventem. A tak na hřištníka pohotově vytáhl historický jezuitský obřad pokání v kruhu bratří.

Opat odhadl, že to má být vlastně demonstrace moci, ale protože Řád Světloňose už deset let čekal, jestli ho papež schválí anebo zruší, usoudil, že by se měl držet zpátky. Nechal nuncia, ať si na jakéhosi Kirschnera řve dle libosti. Jestli přitom provinilce jeho pochopové trochu zfackujou a zkopou, no však kluka taky neubude. Kirschnera stejně nikdo moc v oblibě neměl, byl to takový německý tichošlápek, který pět let připravoval o stípko syny z dobrých francouzských rodin. Taký na něj nyní spolužáci, rozestavení nunciem kolem labyrintu, nehlédli s přílišným soucitem. Pokání toho šplhouna jim připadalo jako dobrý nápad. Jenže Kirschner místo toho, aby zblekotal, jak lituje svých hříchů, dělal ze sebe hrdinu a nechal do sebe mlčky mlátit.

Nunciovi se v jedné chvilce zdálo, že ho slyší vzývat Světloňose. Pochopitelně ho to namíchlo, a tak poručil shodit tyčí na zhášení svíček to neschválené ze dvou věčných světél. Jeho bodygardi nebyli žádní géniové a omylem roztřískali červenou lampu, symbolizující planoucí srdce Kristovo. Kirschner se rozřehal, až se válel na dlaždičkách v rozpatlaném oleji a krvi, co mu tekla z nosu.

Nato nuncius dostal záchvat zuřivosti a ječel, ať ten bezbožný labyrint okamžitě rozbijou. Jeho pochopové v kostele na to rychle neschrastili nástroje,